

DE ZWAARTE

10 augustus '89

nr. 133

f12,-

In dit nr. o.a.:

- Hongerstaking koerdiese en turkse gevangenen
- De interne markt '92
- European Festivities

KOLOON

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft: wereldwinkel/kraakkroeg,
R'dam:

kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/ de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea, Den Bosch: den duvel/ea, Maastricht: de tribune/ea, Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea, Wageningen: de uitbuyt/ea, Groningen: 689/vredeswinkel/ea, A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea.

verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

inhoud

- 3 VAK-mobiel in Den Haag
Akties tegen Shell
- 4 Hongerstaking in Turkije
- 6 Reigerstraat Utrege gelegaliseerd
Ed & Louis slaan weer toe
Kort uit Groningen en Den Haag
- 8 Auto van smeris brandt uit in Blerick
Hafenstrasse: schietgrage bullen
- 9 Bush heen en terug
- 10 Heerema in Zuid Afrika
- 11 Radio-aktief melkpoeder made in NL
duikt op in India
Nieuws uit Indonesië
- 12 European Festivities
- 14 Over de interne markt '92
- 17 Vriend of verkrachter? - discussie
- 24 Dierenleed in Cirkus Krone
- 26 Euskadi-feesten
Wapens voor El Salvador
- 27 Kraken in New York
Mini-agenda
- 28 Strip

VAK-mobiel

vrijdag 4 augustus.

Vandaag is het VAK-mobiel gestart in Den Haag. Vanochtend om 12 uur begon de opbouw van het kamp bij de Waalsdorpervalkte. Op de weg daar heen werd de weg afgezet door een overmacht aan politie en de KM. Het kamp zou niet getolereerd worden en men werd doorverwezen naar een parkeerplaats aan de rand van scheveningen (vlak bij de boulevard waar in de buurt niets te doen is voor anti-militaristen). Dit alternatief van de politie werd niet geaksepteed en men sloeg het kamp op tegenover het huis van bewaring (waar al de vorige avond leuzen werden geschilderd als: artikel 140 is misdadig en Kees Koning vrij) aan de van Alkemadelaan. Om 15.00 sommeerde de politie (ME inmiddels gearriveerd) om daar te vertrekken en naar de parkeerplaats te gaan, door sommigen werd dit niet geaksepteed waardoor 6 volgens de politie en 8 volgens de Vakkersters mensen werden gearresteerd. De overige vakkersters zitten nu tijdelijk op de parkeerplaats. Iedereen wordt verzocht om ook te komen.

zaterdag 5 augustus.

De politie gedraagt zich in de bekende rotterdam-stijl overal waar het kampje wordt opgeslagen wordt iedereen weggejaagd behalve op de parkeerplaats in Scheveningen. Vannacht is er iemand opgepakt bij het vervangen van het bord ministerie van Defensie in Ministerie van Oorlog. Alle arrestanten zijn nu weer vrij.

Zondag 6 augustus.

Vannacht is het VAK-mobiel weer actief geweest. Weer zijn er veel leuzen geschilderd op de muren van de bajes. Iedereen wordt direkt opgepakt bij zulke akties. Van iedereen die het kamp bezoekt wordt een beschrijving gemaakt, en als je het kamp verlaat wordt je als het even tegenzit tot aan je huisdeur gevolgd. Zelfs dan blijven ze nog even wachten om te kijken of je daarna niet stiekum weer het pand verlaat om 'akties' te plegen. Verder wordt de tijd gevuld met het zogenaamde kat-en-muis-spelletje. Steeds verlaten groepjes van twee mensen het kamp in verschillende richtingen. De KM wordt hier heel zenuwachtig van en stuurt achter iedereen een jeep aan. Het is wel heel leuk om te proberen de KM kwijt te raken. Daar worden ze verschrikkelijk gestresst van. Het is alleen wel jammer dat er zo weinig mensen zijn. De Haagse kit heeft tot nu toe nog wel genoeg auto's ter beschikking om iedereen apart te volgen. Komt dus allemaal.

Dinsdag 8 augustus.

Gisteren is er een nieuwe ME-commandant gearriveerd bij het VAK-mobiel. Dit is dus ook wel te merken, des te meer arrestaties en des te meer knokpartijen. Vanmorgen zijn er twee vakkersters gearresteerd wegens verkeersovertredingen. De ene voor het lopen door rood licht en de andere voor het te weinig rechts houden op de fiets. Zij zijn een paar uur vastgehouden.

Vanmiddag werden er door de vakkersters spandoekjes opgehangen in Mardurodam (Shell go to hell, nederland uit de navo en den haag politiestad). Er zijn drie mensen gearresteerd. Een is ter plekke in elkaar geslagen door 6 katten. Een ander die de kit uitschold voor Nazi-zwijnen werd door een stille gearresteerd en heeft ook klappen gekregen. Ze hebben allebei een aanklacht ingediend. Gisterenavond is er nog iets zeer opmerkelijks gebeurd. Om ongeveer 9 uur kwam een man met zijn vrouw naar de ME-bus gestrompeld. Hij vertelde dat hij naar de manoeuvres van de ME aan het kijken was die aan het rondcrossen waren in de duinen, toen hij een schot hoorde en een pijnscheut in zijn kuit voelde. Het bleek een schampschot te zijn. Toen hij naar de politie ging belde ze de GGD. Hij ging naar het ziekenhuis. Het rare was dat de politie helemaal geen onderzoek instelde, niet op de plek ging kijken en dat er in de Haagse krant (waar ze op dit nieuws heel happig zijn) niets over dit alles te lezen was. Vanuit het VAK werden vragen gesteld, maar daar werd minimaal op gereageerd (daar is de recherche mee bezig). Er is het vermoeden dat dit hele geval voor het publiek onduidelijk blijft en in de doofpot wordt gestopt. Toch wordt er geprobeerd dit uit te zoeken. U hoort nog.

AKTIES TEGEN SHELL

ANTI-SHELL AKTIE R'DAM

In de nacht van 27 op 28 juli hebben wij -Anti Apartheids-aktivistes- bij het Shellstation aan de Rotterdamse Vaanweg slangen gesneden en de vulpistolen meegenomen, de afleesbollen ondergespoten met tectyl, en de ondergrondse benzinetanks verontreinigd met suikerwater. De buizen naar de tanks zitten nu vol pur-schuim. Wie nu nog willens en wetens Shell tankt loopt kans na 30 meter te stranden met een totaal vernielde motor. No one is innocent!

SHELL LAZER OP!!!
VRIJHEID VOOR AZANIA!!!!!!

De fanklub van René

VOLGENS DE KRANTEN ZIJN ER DE
AFGELOPEN DAGEN OOK SHELL=AKTIES
GEVOERD IN AMSTERDAM EN ARNHEM.
SLANGEN GESNEDEN, VULPISTOLEN
MEEGENOMEN EN FLINK GEKLADDERD.

HONGERSTAKING IN

SINDS 29-7

Sinds 29 juni zijn 311 politieke- en krijgsgevangenen, met name uit de PKK, in hongerstaking in Turkse gevangenissen. Dit uit protest tegen de bajesomstandigheden die sinds het ontdekken van een vluchttunnel enorm verslechterd zijn. Het aantal hongerstakers is de laatste tijd uitgegroeid tot ongeveer 3000 gevangenen. Ook 'gewone' gevangenen hebben zich bij de hongerstaking aangesloten.

Op 2 augustus zijn Hüseyin Hüsnü Eroglu en Mehmet Yalcinkaya vlak na hun transport naar een andere bajes overleden. Ondanks hun slechte lichamelijke konditie werden ze toch op transport gesteld. Sinds 4 augustus is elk contact verboden met 21 gevangenen die in koma liggen.

Het ministerie van justitie heeft besloten om de 259 gevangenen van elkaar te scheiden. Dit met als doel de eenheid te breken. Op de foto wordt een groep overgebracht van de Eskisehir-bajes naar de bajes in Aydin.

Begin 1989 hebben de fascistiese Turkse autoriteiten de onderdrukingspolitiek in de gevangenissen opgevoerd en nieuwe plottens voorbereid.

De gevangenisleiding heeft het ontdekken van een vluchttunnel als argument gebruikt om alle rechten die politieke gevangenen d.m.v. acties verkregen hadden weer te ontnemen. Ze hebben beslag gelegd op de bezittingen van de gevangenen, de politieke gevangenen worden in isoleercellen gezet, er worden nog meer gevangenissen gebouwd, gevangenen worden aangevallen, boeken, schriften, foto's worden verscheurd. Typmachines, radio's zijn van de gevangenen afgepakt. Op grote schaal zijn bezittingen van de gevangenen vernield.

Uit protest hiertgen zijn de PKK krijgs- en revolutionaire gevangenen in hongerstaking gegaan. De gevange-

nen hebben verklaard vastbesloten te zijn. "Ook al zal onze hongerstakings-actie zeer lang duren, wij zullen doorgaan totdat wij onze rechten weer eigen hebben gemaakt. Er kunnen zelfs doden vallen, maar dit zal ons niet beletten in onze actie."

Op 29 juni '89 zijn er 311 politieke- en krijgsgevangenen in de E-type gevangenis van Eskisehir begonnen met een hongerstaking.

Ondanks de slechte lichamelijke konditie van de gevangenen en ondanks de rapporten van de gevangenisarts Taner Altay, waarin vermeld stond dat de gevangenen niet vervoerd konden worden, werden de zeer zwakke gevangenen getransporteerd naar andere gevangenissen. De 311 hongerstakers werden verdeeld over 13 auto's en 259 hongerstakers werden getransporteerd naar de E-type

gevangenis van Aydin en 52 naar de E-type gevangenis van Nazili.

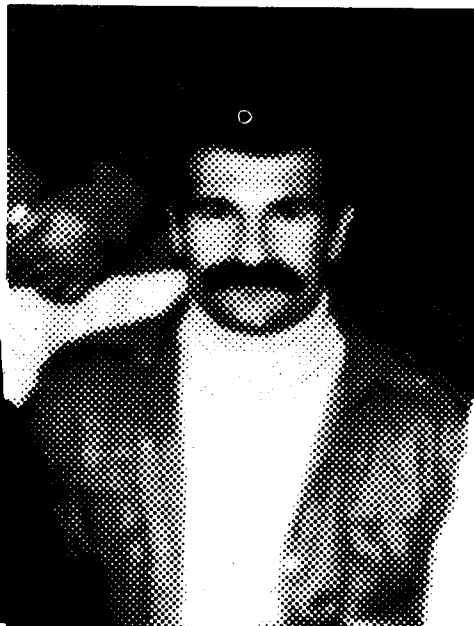
Drie uur na de aankomst in de gevangenis van Aydin stierven Hüseyin Hüsnü Eroglu (geb. 1958) en Mehmet Yalcinkaya (geb. 1961). Mehmet was veroordeeld tot de doodstraf en Hüseyin tot levenslang, omdat zij zich hebben ingezet voor de onafhankelijkheidsstrijd van de PKK.

De artsen Akin Cobanoglu, Sedat Tutar, Meliha Bademli en Sevket Gözcan verklaarden in hun autopsierapport dat Mehmet en Hüseyin gestorven zijn als gevolg van de hongerstaking door teveel vochtverlies (uitdroging).

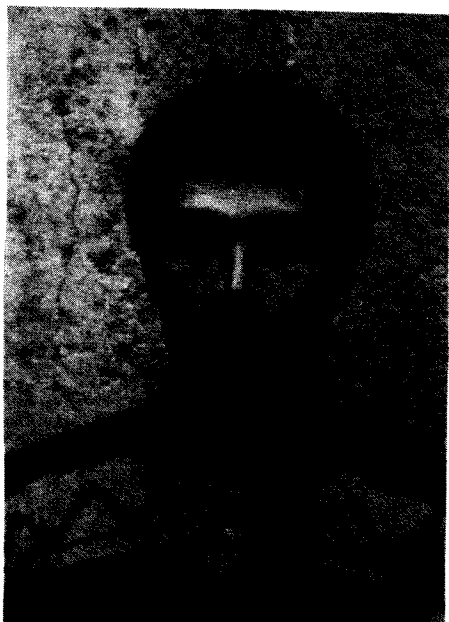
Naast deze zeer ernstige situatie gaat de fascistiese Turkse staat gewoon door met haar gruwelpolitiek. Ongeveer 30.000 Koerden worden verbannen uit hun woongebieden, bossen worden massaal gekapt om het effect van de chemiese bommen te versterken, dorpelingen worden door de Turkse legereenheden vermoord en daarna verbrand om identificeren te voorkomen (deze dorpelingen worden door de Turkse autoriteiten bestempeld als terroristen).

Dit is niet meer een zaak die alleen Turkije aangaat. Onschuldige mensen worden vermoord op de meest gruwelijke manieren. Het recht op zelfbeschikking hebben de Koerden niet.

Iedereen die zich demokraat of revolutionair noemt en alle mensenrechtenorganisaties die zich bewust zijn van de situatie in Turkije en Koerdistan moeten protesteren tegen de vernietigingspolitiek van Turkije, en de Koerden helpen in hun onafhankelijkheidsstrijd.

Mehmet Yalcinkaya

Hüseyin Hüsnü Eroglu

TURKSE GEVANGENISSEN

BEZETTING C.D.A.-KANTOOR UIT SOLIDARITEIT MET DE HONGERSTAKERS.

Door het Turkse leger gearresteerde Koerdische boeren.

Op 7 augustus hebben mensen van diverse revolutionaire Turkse en Koerdische organisaties het CDA-kantoor in Den Haag bezet om druk uit Turkije te eisen van de Nederlandse regering. Een staatssecretaris beloofde vragen in de Kamer te stellen en de smeris beloofde dat er geen arrestaties verricht zouden worden. Bij het naar buiten gaan werd er toch iemand gearresteerd en geslagen, waarop men probeerde hem te ontzetten. Hierop volgde een meppartij van de politie. De smeris moest terugtrekken toen er stenen gegooid werden maar keerden even later agressief en met getrokken pistool terug en gingen het pand binnen. Resultaat van deze provokatie: 8 arrestaties, meerdere gewonden waarvan er één in het ziekenhuis behandeld moest worden. De acht arrestanten werden later op de avond vrijgelaten. Eén van hen is in de cel mishandeld en met pistolen geslagen. In het ziekenhuis werd hem geen doktersverklaring afgegeven omdat het niet ernstig genoeg was...

Uit solidariteit met de hongerstaking in de gevangenis van Eskisehir zijn sympathisanten op 7 augustus in de Pauluskerk in Rotterdam met een hongerstakingsaktie begonnen.

Pauluskerk
Mauritsweg 19
Rotterdam
010-4118132

Politieprovokatie tijdens bezetting van het CDA-kantoor in Den Haag.

UITSPRAAK

Donderdag 3 augustus kwam dan eindelijk de uitspraak van de Raad van State. Eigenaresse Ponssen was nl. in beroep gegaan tegen het vorderingsbesluit van de gemeente Utrecht. Tot nu toe hebben huiseigenaren zo'n beroepsprocedure altijd gewonnen (voor zover wij weten) en hoewel onze positie behoorlijk sterk was, waren we er vanuit gegaan dat het vorderingsbesluit vernietigd zou worden. En dat ontruiming zou volgen. We waren dan ook allen voorbereid op een ontruiming en waren bezig met nieuwe toekomstplannen te maken. We beschouwden de uitspraak van de Raad van State dan ook als een onbelangrijke formaliteit. Wie schetst onze verbazing toen we van onze advocaat te horen kregen dat het beroep verworpen is..... **WE KUNNEN BLIJVEN WONEN!!!**

Het leven van een kraker/ster zit altijd vol verrassingen, blijkt maar weer eens.

HOE HET ALLEMAAL ZOVER HEEFT KUNNEN KOMEN

In de vier jaar dat we hier wonen hebben we veel energie gestoken in het behoud van ons pand. Haalbaarheidsonderzoek, briefwisselingen, pandenoverleg- en legaliseringswerkgroepvergaderingen en gesprekken met ambtenaren. Een kort geding gewonnen, een vordering afgedwongen en dan nu de Raad van State 'overleefd'. Maar niet alleen deze strijd heeft tot legalisatie geleid.

Akties van D.A.G. en andere groepen hebben ook een steentje bijgedragen. Bijvoorbeeld de actie van Dagje naar Amsterdam Geweest, die tot gevolg had dat anti-kraakadvocaat van Huet zich terugtrok.

Dit maakt nog maar weer eens duidelijk dat de combinatie van 'legaal' en 'illegaal' veel perspectief biedt.

Maar buiten de solidariteit van groepen en individuen hebben we ook mazzel gehad. De geschiedenis van Maliesingel 32 (nu ontruimd) is min of meer dezelfde als die van ons pand. Daar hebben we dan ook het nodige van op kunnen steken. Daar-

bij heeft de eigenaresse door enkele kapitale blunders ook het nodige bijgedragen aan de voor ons gunstige afloop.

EN HOE NU VERDER...

Op korte termijn is de motivatie van de uitspraak te verwachten. Deze motivatie kan belang rijk zijn voor de toekomst van andere panden. En wie weet goed te gebruiken om de gemeente onder druk te zetten om meer panden te vorderen.

Verder hebben we nog niet zo'n duidelijk beeld voor ogen over hoe het gevorderd wonen uit zal pakken. Wie weet is de strijd voor ons huis nog lang niet afgelopen.

Vreemd is het allemaal wel. Onze verwachtingen van het verloop van de toekomst lagen totaal anders. Het is best wel wennen om onze plannen te wijzigen en in het pand onze toekomst verder op te bouwen.

Maar in ieder geval werd het wel weer eens tijd voor een succesje op het kraakfront. Deze uitspraak zien we dan ook niet alleen gunstig voor onszelf. We blijven de noodzakelijke strijd voeren. En dan is het mooi meegenomen dat we veel energie en tijd overhouden, nu we gelegaliseerd wonen.

Strijdbare groeten van de bewoners en bewoonsters.

Veel sterkte en solidariteit voor de bewoners/sters van de Tessel-schadestraat 7+9 en andere panden.

BURGELIJKE REIGERSTRAAT 28

Oftewel: er zijn 1001 mogelijkheden om de kapitale face-lift die Amsterdam ondergaat te saboteren.

Uit solidariteit met een aantal kraakpanden die een ont-ruiming te wachten staat (o. a.) Hemonijlaan 24, Stad-houderskade, Tesselschade 7en 9, Vondelstraat104) en uit protest tegen de steeds ver-dergaande city-vorming hebben wij in de nacht van 31 juli op 1 aug. akties uitge-voerd tegen de Stopera, pro-jektontwikkelaar B.E. de Court Onderwater en de propa-gandawinkel voor Europa '92-3'. Voor het nachtelijke uitstap-je naar de Stopera hadden zich twee voor ons nog vrij onbekende aktievoerders aan-gemeld. Wie schetst onze ver-bazing, toen onder bivakmuts en helm niemand minder dan Ed (van Thijn) en Louis (Genet) schuil bleken te gaan. Een paar weken geleden hebben zij in een persbericht ver-klaard, dat zij het boete-kleed aangetrokken hebben en de strijd zijn aangegaan tegen city-vorming.

Ed en Louis: "Ons anti-kraak-beleid, onze inspanningen om Amsterdam tot een stad voor de rijken, tot een financieel centrum van "Europa '923" te maken, zien wij nu als één groot dwaalspoor. Diep ge-schokt over het verlaten van onze idealen omtrent mense-lijke gelijkwaardigheid, heb-ben wij ons de vraag ge-steld: aan wiens kant staan wij eigenlijk? Aan de kant, van het grootkapitaal of aan de kant van mensen die vecht-en voor een fundamenteel ande-re maatschappij, zonder rac-isme, seksisme en economiese uitbuiting. Wij hebben ge-

STOP CITY

DOE

DE GRONINGSE KIT IS OVERAL

Op 24 juli werd in Groningen iemand door de politie van straat geplukt en afgevoerd naar Amsterdam. Reden: de arrestant zou tijdens de Shell-blokkade in A'dam met stenen gegooid hebben. Een groningse agent had deze persoon herkend. Kennelijk was de agent er speciaal voor bij de blokkade geweest. Na twee dagen is de arrestant vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs.

BREEK DE CITY-VORMING !!!!!!!

meend voor deze laatste te moeten kiezen. Nadat we enkele weken geleden de Wiarda Beckman-stichting met een nachtelijk bezoek vereerd hebben, is ons insziens nu de Stopera aan de beurt. Wij geven volmondig toe, dat de Stopera één van de grootste, zo niet grootste smet is op onze bestuurlijke loopbaan. Dit miljardenverblindende projekt beschouwen wij nu als het toppunt van bestuurlijke arrogantie. Wij zijn vast besloten om geen voet meer over de drempel van dit symbool van ons wanbeleid te zetten. Bekend met het politiek opportunisme van onze ex-collegae, hebben wij niet de verwachting, dat zij uit vrije wil ons lichtend voorbeeld zullen volgen. Daarom

hebben wij gemeend hen de toegang tot de Stopera te moeten beletten middels het onklaar maken van de sloten van de toegangsdeuren. Maar hiermee is de kous niet af! We verheugen ons nu al op het volgende moment dat wij kunnen toeslaan! De beuk erin!!" Op hetzelfde moment dat Ed en Louis de Stopera onder handen namen, hebben wij de auto van projektontwikkelaar B.E. de Court Onderwater de vernieling geholpen. "De één z'n dood is de ander z'n brood", moet dit heerschap gedacht hebben, toen de gemeente Amsterdam hem Tessel schade 7 en 9 aanbood, om daar pal naast het omstreden Byzantium-komplex 8 luxeappartementen te bouwen. De Court verwerft zich hiermee

een plaats tussen stadsproject-gieren en andere slagers. Hij en de gemeente waren het snel eens: via een anonieme dagvaarding heeft de gemeente hetvoor elkaar gekregen dat de panden vanaf half december ontruimd kunnen worden. De 20 mensen die er al jaren wonen en werken hebben echter al aangekondigd niet te wijken voor luxe appartementen city-vorming!!! De propagandawinkel voor "Europa 923" hebben we tot doelwit gekozen, omdat met mooie praatjes als het "het europa van de burger" wordt verdoezeld waar het eigenlijk om gaat: een verenigd europa van het kapitaal, een groot en uniform europa als onaantastbaar politiek en ekonomies machtsblok. Volgens de pleitbezorgers van dit europa moeten steden als Amsterdam, Rotterdam en Den Haag worden klaargestoomd tot supersteden, om hun concurrentie positie t.o.v. andere grote europese steden te versterken. Voor ons is wel duidelijk wat dit gaat inhouden. Miljarden worden gepompt in dure prestge-objekten, in Amsterdam bv. de Y-boulevard en de uitbreiding van Schiphol. Politieke, sociale en culturele voorzieningen voor grote groepen mensen worden wegbezuinigd, yuppies en andere mensen met poen worden de stad binnen gehaald. Mensen met weinig poen worden de stad uitgewerkt, kraakpanden passen niet meer in het stadsbeeld, dus moeten ontruimd worden, etc. etc.

Dit zijn maar drie van de 1001 mogelijkheden om de city vorming te sabboteren. Nu die andere 998 nog!!!

VORMING!!!

GEEN ONTRUIMINGEN!!

S LOUIS EN ED EN KOM IN VERZET!!!!

BEZUIDENHOUTSEWEG

ONTRUIMING OP KOMST VOOR DE
BEZUIDENHOUTSEWEG IN DEN HAAG

Woensdag 3 augustus is de dagvaarding voor de bezuidenhoutseweg in de bus gevallen. Het kort geding zal op 16 augustus plaats vinden bij het paleis van justitie aan de Juliana van Stolberglaan 2 te Den Haag. Om 10 uur. De eigenaar

zegt een spoedeisend belang te hebben door in vergoerd stadium te zijn met een huurder. En dat wel opeens nu terwijl de panden al twee jaar leegstonden. De oorspronkelijke kantoorruimtes zijn nu bewoonbaar gemaakt door de bewoners dus geen gezeur over dat de panden niet geschuikt zijn voor bewoning. Meer nieuws volgt.

DE ZWARTE 7

HAFEN BLEIBT

Wij hebben vanmorgen zéér vroeg de prive-auto van hoofdinspecteur ACA Brandt, wonende Vergiliuslaan 4 te Blerick in de fik gezet. Brandt is 1 van de 18 (oud) politieambtenaren die onlangs in het kader van 'herstel culturele betrekkingen' naar Zuid-Afrika is geweest. Hij is 1 van de 3 ambtenaren van het gezelschap dat nog in aktieve dienst is.

De reis is niet in goede aarde gevallen, zelfs niet in eigen gelederen. Zelfs Hüsken's, zijn directe baas, raadde het hem af.

Tot nu toe is er verrekt weinig gebeurd (afgezien PVDA vragen) rondom Brandt. Hijzelf heeft ook nog geen enkele verklaring gegeven voor zijn reis. Het zal wel 'intern' geregeld worden om de zaak naar buiten toe te sussen.

Brandt behoort goed te weten dat zo'n reis volop wordt aangegrepen door de rascisten in Pretoria om propagandistisch uit te buiten, het politieke isolement waarin ze verkeren, internationaal, te doorbreken.

Als hoge politieambtenaar bevestigd hij door die reis de 'legitimiteit' van het apartheidregime, en de gedeeltelijk verborgen solidariteit van de Nederlandse Staat t.o.v. Zuid-Afrika, niet alleen de economische banden, maar ook de 'Historische Bloedband' die bij sommigen zwaarder schijnt te wegen als de onderdrukking en uitbuiting van het Zuid-Afrikaanse volk. Brandt zou beter moeten weten.

De uitspraak van Hüsken's dat wat Brandt doet in z'n vrije tijd zijn eigen zaak is en geen invloed heeft op zijn functie is volslagen belachelijk. Persoonlijk is politiek en andersom. De keuzes die je maakt reiken verder dan je baan of vrije tijd.

Zou Brandt in z'n hoedanigheid verder blijven functioneren in het venlose politiekorps, dan zegt dat iets over de slappe en laffe houding van het korps én de gemeente venlo. Maar dat was ons niet onbekend!

Steun de revolutie in Z-Afrika!
Vorm het front in W-Europa!
Voor internationale solidariteit en revolutionair verzet!!
-Boycot Shell..
-Venloos politiekorps moet stoppen met tanken bij Shell!!

AUTONOME GROEP

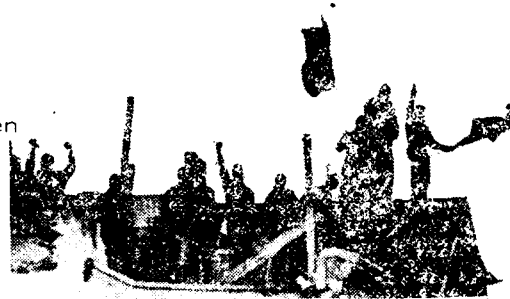
De kit heeft op ons geschoten. Vrijdagmiddag zijn 2 van ons door een patrouillewagen van het Davidburo aan de bernhardt Nochtstrasse staande gehouden. De kisten wilden een arrestatiebevel, op grond van niet betaalde boetes, ten uitvoering brengen.

Vier mensen van ons zagen dat gebeuren en zijn op de kisten toegelopen, die circa 50 meter van ons verwijderd waren: omdat we hier niet zomaar toe kijken als mensen van ons opgepakt worden. De 4 waren nog een eindje van de kit verwijderd, toen plotse-ling, snel na elkaar, 4 schoten vielen. Drie over de hoofden heen en één gericht schot. Dit schot ging bij één van ons tussen de benen door, schrampte het bovenbeen van een oudere vrouw en sloeg in bij de kelder ingang van 'Onkel Otto'.

De 2 mensen gingen ervandoor, de kit eveneens. Eerst waren wij en de burenen, die deze scène gezien hadden, volslagen verbijsterd over het feit dat een kit hier zonder aanwijsbare reden en zonder enige waarschuwing op ons schiet. Wij hebben de 4 lege hulsen verzameld en de ingeslagen kogel gezocht, overlegd wat er gebeurd is en wat we konden doen. Buren hebben de TAZ gebeld.

Nauwelijks 2 uur later was de kit er weer, vergezeld met de pers. Dit maal waren het er 200. Zich bewust van het feit dat deze schoten, in feite een poging tot moord, tegen ons gekeerd moesten worden, werd dit optreden georgani-seerd. 'Onkel Otto', dat inmiddels al 1½ uur gesloten was, werd open gebroken. De knuppels die daar lagen (die dienen om ons te kunnen verdedigen bij aanvallen van fascho's), werden door de kit in beslag genomen en voor de pers opgestapeld. Daarna volgde de propagandashow: Van 'Welt' tot TAZ namen allen het politiebericht over: 4 niet vermomde personen werden 15-20 vermomden; stalen pijpen, knuppels fietskettingen, stenen en staaldraad werd erbij geslept; een kit die voor zijn leven vocht; en natuurlijk de Xste vordering tot direkte ontruiming van onze huizen.

Zelfs de TAZ die over andere informatie beschikte, nam het shitverhaal van de kit over, en verkrachtte zo ook de waarheid. Dirksen (de huiseigenaar) heeft ons daardoor de derde opzegging gestuurd. Het tuig heeft onder het motto van de 'SOG' (= Sicherheits- und Ordnungsgesetz, wat betekent dat er geen bevoegdheid nodig is voor bv. een huiszoeking) een huiszoeking gedaan. Omdat de ontruiming volgens het huurrecht te moeilijk en te lang durig zou worden, proberen ze nu met hun schoten en hun 'waarheden' zelf aanleidingen te kreëren om dmv 'SOG' onze huizen binnen te dringen.

Naast de middelen die de rechtstaat biedt om ons aan te vallen, kreëren ze daarnaast nog een hetze tegen ons waarmee ze ons tot vogelvrij willen verklaren, voor de kit, voor de fascho's en voor andere dwazen. Wij worden voortdurend gekonfronteerd met overheids/staats geweld en fascho aanvallen, dat is hier het dagelijks leven. Bijvoorbeeld de ont-ruiming van het woonwagenkamp in mei met 3000 kisten; waarbij de woningen van 15 mensen venietigd werden; waar ze op ons geschoten hebben. Ze willen het verzet tegen hun projecten en hun politiek die mensen verdrijft en vernietigd, kapot maken. In al haar verschillende vormen en middelen. Daarvoor gebruiken ze alle mogelijke middelen. Dat is hun verhaal. Ze koppelen hun propaganda ook aan Dirksen, Dirksen heeft klappen gehad:

- omdat hij niet alleen een 'Schreib-tischtäter' is
- omdat hij ons ontruimen wil en onze huizen afbreken wil
- omdat hij eerst al in de juridiese afdeling van SAGA (woningbouwvereniging) tig huurdersters de huur heeft opgezegd
- omdat hij de rijken en de yuppies een weg baant
- omdat zijn optreden mensverachtend is.

Dat Dirksen klappen heeft gehad is volkomen terecht. Hij heeft het verdiend.

Wat hier gebeurd is staat niet buiten de verhoudingen. Wij proberen ons hier staande te houden met onze ervaringen. Dat is namelijk het dagelijks leven hier, en dat is zeker anders dan in andere wijken. Dat heeft ook consequenties voor onze opstelling tegenover de kit. Wij hebben ons een militante houding eigen gemaakt, wij zien dit als een mogelijkheid ons te verzetten tegen hun structuren van geweld; überhaupt door te kunnen zetten dat wij hier blijven. En dat is wat wij willen! Daar veranderen de schoten niets aan. Dat is ons verhaal.

Hafenstrasse 30.07.'89

Rotterdam, 18-7-'89

"Look, George, the Dutch All Love VS!"

Verzet?

Als ik de Zwarte lees, dan hoor ik opwindende verhalen over 'verzet' en 'akties' enz. En dan komen twee van de meest afschuwelijke mensen ter wereld bij elkaar -lieve Beatrix en Bush- en wat zag ik bij het Paleis Noordeinde....? Geen verzet. Geen akties. Ik zag niets.

Nee, ik zag wel iets, en ik kon er bijna van huilen. Ik zag rijke mensen die nauwelijks konden lopen omdat ze te veel champagne hadden gedronken. En, ik zag tientallen 'gewone' mensen met blije gezichten, vrolijk applaus geven aan de voorbijgaande limos, vrolijk praten met de agenten die alles bewaakten. "Zeg, weet jij wie de macht had in Nicaragua voor de Sandinistas?" vroeg ik aan iemand. "Nee", zei die, en ging door met z'n applaus. "Zeg, weet jij wat één kernproef kost?" vroeg ik aan een ander. Die liep gewoon weg.

Steun voor Bush. Dat gaf het Nederlandse publiek. Blinde steun. Voor moord, voor het uithollen van de arme landen, voor het accepteren van Shell en apartheid, voor wapens die onze hele wereld naar de hel kan sturen.... Ja, de VVD'ers waren er wel. Maar waar bleven

de 'radikalen'? Ben je echt een 'anarchist' als je lekker thuis blijft op zo'n avond?

Aktief zijn betekent actief zijn. Altijd. Aktief op grote schaal (demonstraties, blokkades), maar ook actief zijn op een kleinere schaal (eerlijk praten met mensen over hun ideeën). Er waren liefst twee spandoeken voor het paleis, en die waren lang voor 22.00 weg. Tja, de 'radikalen' vonden het zeker nuttiger om thuis te blijven, muziek te beluisteren, bier te drinken.... Als Bush en Beatrix in de stad zijn, DAN MOETEN WIJ AANWEZIG ZIJN! Niet om te rellen, of alleen een beetje lawaai te maken. Nee, want dat geeft ze alleen maar steun. Zo veranderen wij

niks, we hadden ten minste met horden spandoeken kunnen staan, pamfletten uitdelen, solidair zijn. We hadden (en dit vind ik het belangrijkste) met de 'gewone' mensen kunnen praten, vooral met de aanwezige Amerikanen. Als anarchist wil ik de maatschappij veranderen. Misschien levert op straat staan met een spandoek niks op. Maar thuis blijven levert zeker niks op. Waar kwaad bestaat, moeten wij aanwezig zijn, als sterke dwarsliggers, als mensen met zekere idealen. Denk erom: Bush, de President van Amerika! Beatrix, een van de rijkste mensen ter wereld, en met aandelen van Shell!

Ik weet het niet. Misschien bestaat het Hollandse verzet niet meer. Jammer, zéér jammer is dat.

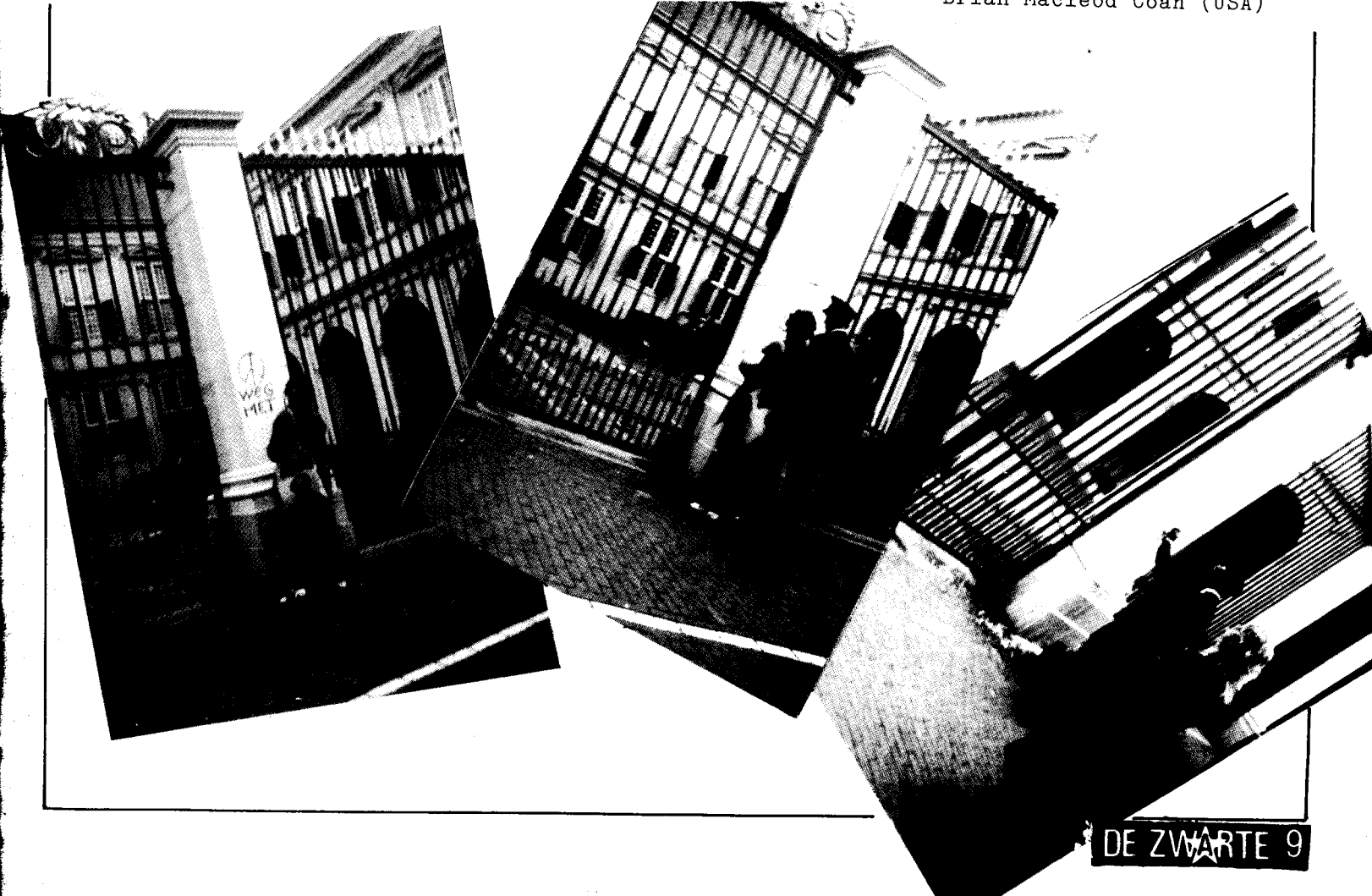
"George, where are all the demonstrators? The dutch used to be so uncooperative, and so radical." "Well, Barbara, the conservatives have won. Demonstrators aren't a threat any longer. They have their 'uitkering', that keeps them quiet. Have another hamburger, darling."

Enkele jaren geleden waren de Amerikaanse autoriteiten bang voor de Nederlandse sub-kulturen. Dat weet ik zeker. Maar nou vrezen ze niets van ons. En ze sturen een Pizza-man als ambassadeur....

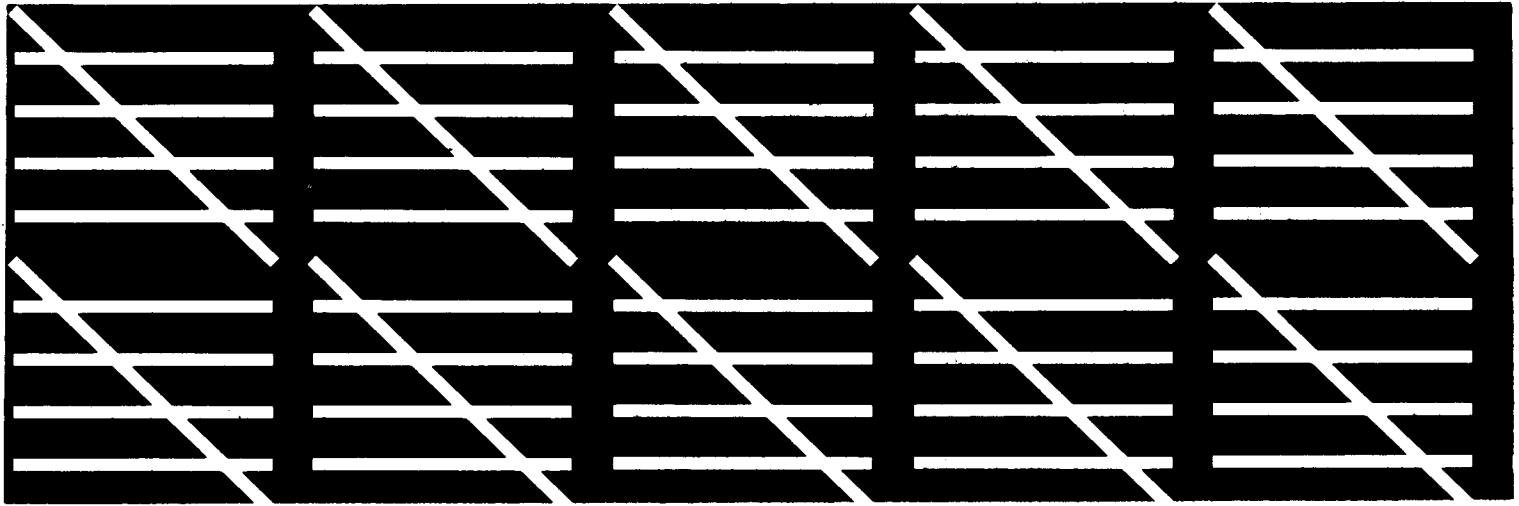
Zo kunnen we niet doorgaan. Het Nederlandse 'verzet' moet actief blijven, zéér actief blijven. We hebben de beste kans van het decennium gemist. Dus, laten we van onze fouten leren. Dan, wanneer Bush terug komt naar het Noordeinde, dan ziet hij geen drie demonstranten (of waren er maar twee?) maar drie duizend of meer.

17 juli was een zeer gezellige dag voor de machthebbers. Toen het 'feest' was afgelopen, zag ik een mooi standbeeld. Hierop stond "Eenzaam maar niet alleen." Eenzaam voelde ik me zeker, alleen ook. Het Nederlandse radikalisme bleek niet meer te bestaan.

Brian Macleod Coan (USA)

HEEREMA-ALLSEAS ENGINEERING

Allseas Engineering, het bedrijf van Edward P. Heerema, gaat dit najaar een gaspijpleiding aanleggen in Zuid-Afrika voor het omstreden Mosselbaai-projekt. Zuid-Afrika wil in Mosselbaai gewonnen gas omzetten in vloeibare brandstof waardoor het land minder afhankelijk wordt van de import van ruwe olie, en dus minder last heeft van de olie-boycot. Duidelijk besmet werk dus.

In Zwarte 108 kwamen het Heerema bedrijf ook al tegen. Toen ging het om een arbeidsconflict op enkele werkeilanden van Heerema Leiden. De spaanse arbeiders waren in staking om een afvloeiingsregeling af te dwingen. Heerema verving ze door nog goedkopere arbeidskrachten uit de Filipijnen en Maleisië. De ME ontruimde de werkeilanden en de arbeiders werden op het vliegtuig richting Spanje gezet. En de vakbonden..... zij keken toe en zwegen.

In hetzelfde artikel werd al ingegaan op het fascistiese verleden van de grondlegger van het bedrijf, ir. P.S. Heerema. Hij was een onversneden anti-semiet, en overtuigd nazi, wat natuurlijk niet in de weg staat dat hij na de oorlog een groot en gewaardeerd industrieel werd. Zijn zoon Edward P. is net zo'n fris kereltje.

In de brochure "De NVU '81-'86" van het FOK wordt E.P. Heerema genoemd als financier van de Nederlandse VolksUnie van Joop Glimmerveen. In een kort geding en een daarop volgende beroepszaak, waarin Edward Heerema deze beschuldiging aanvocht, werd hij in het ongelijk gesteld. De beschuldiging was gebaseerd op bestuursnotulen van de NVU uit augustus '83 waarin de "erven Heerema" als donateurs worden genoemd. Verder was bekend dat de naam van E.P.

Heerema voorkwam op de verzendlijst van het blad 'Consortium manuscripten' en op de uitnodigingslijst voor een 'zonnewedfeest', beide activiteiten van mevrouw F. Rost van Tonningen. Edward Heerema gaf ook financiële ondersteuning aan de nederlandse editie van het Belgiese tijdschrift "West Magazine", een rechts blad waarin de pro-Zuidafrika lobby een grote invloed had (zie: de rechterkant van nederland, SUA). Daarnaast heeft Edward Heerema nog bezigheden in de libertaristische beweging. Waar die beweging voor staat kun je lezen in de Zwarte 106. In de Telegraaf van 12-7'89 zegt Edward P. Heerema, naast de gebruikelijke onzin om zijn collaboratie met apartheid goed te kletsen ook "(...) Verder

vind ik dat een vrije ondernemer over alle grenzen heen moet kunnen handelen en zich zeker niet de wet moet laten voorschrijven door een kleine groep radikalen met een grote mond".

Het KZA is inmiddels begonnen met het uitoefenen van economiese druk op Allseas om haar te laten afzien van het Zuidafrikaanse projekt. Zij probeert dit via het mobiliseren van de anti-apartheidsbeweging in Noorwegen. Allseas is namelijk in onderhandeling met het Noorse staatsoliebedrijf Statoil om pijpleidingen te leggen voor een groot projekt in Noorwegen, wat om een boel geld gaat. Voor degenen die ook wat economiese druk willen uitoefenen, zijn hier nog wat adressen en gegevens.

Het Heerema-concern.

Ir. P.S. Heerema bouwde na de 2e wereldoorlog een groot offshore-concern op. Na zijn dood in 1981 is er ruzie onder de erfgenamen ontstaan. Het bedrijf werd in 1984/85 opgesplitst in Heerema Engineering in Leiden en Allseas Engineering BV in Den Haag. Eduard P. kreeg Allseas onder zijn hoede.

Allseas Engineering BV.

Allseas Engineering BV is op 25 januari 1985 opgericht en heeft bijna 100 werknemers in dienst.

Allseas Engineering BV maakt deel uit van de Allseas Groep. De moedermaatschappij van de Groep, Allseas Holding Inc., is in Panama gevestigd. Allseas Engineering BV heeft een dochtermaatschappij in Zwitserland, All Seas Marine Contractors SA.

Adres Allseas Engineering BV:

-R.J. Schimmelpennincklaan 1,
2517 JN Den Haag,
telefoon: 070-612161.

Bestuurders: -Willem Paul Kaldenbach, het technisch brein van de onderneming,
-Marten Peter Niemandsverdriet, financieel directeur (gaat de onderneming binnenkort verlaten).
Niemandsverdriet is ook lid van de Raad van Commissarissen van het aannemingsbedrijf 'Verenigde Bedrijven Tiemstra BV' te Nijmegen.

Commissarissen: -Aalbert Martinus Schreuders.

-Pieter Schwenke.

-Jacob van der Meer.

In de Zwarte-postbus viel een artikel uit de 'Frontier Post', een engelstalig dagblad uit Peshawar, Pakistan. In het artikel wordt melding gemaakt van de illegale import van radio-actief besmette melkpoeder uit Ierland en vooral uit Nederland. De invoer zou eind 1988 gebeurd zijn. De melkpoeder zou zijn verscheept tegen een lagere prijs dan gebruikelijk (zo'n 500 \$ minder per ton.) De totale import bedroeg 50.000 zakken ofwel 2500 ton. Inmiddels hebben minstens 2500 zakken hun weg al gevonden naar de Pakistaanse konsument.

Het overgrote deel van de zending is ondergescheept en op radio-activiteit onderzocht. Alleen radioactief cesium werd gemeten, hoewel de aanwezigheid van radioactief strontium ook kon worden aangetoond. Cesium werd gemeten tot 122 becquerel/kg melkpoeder, 22 bq/kg boven de Pakistaanse norm van 100 Bq/kg. Het strontium is niet kwantitatief bepaald.

De Nederlandse produktiedatum, 8 Juni 1986, wijst duidelijk in de richting van melk verwerkt in de nadagen van het Tsjernobyj-ongeluk. De gevonden radio-actieve isotopen in de melk bevestigen dit.

Binnen de Pakistaanse politiek was dit schandaal weer eens een van de vele aangrijpingspunten om de regering van Benazir Bhutto zwart te maken. Haar man, Asif Zardari, een rijke zakenman uit Karachi, wordt er door de oppositie van beschuldigd behulpzaam te zijn geweest bij de import van de illegale handel.

Hoewel vrij snel duidelijk was dat het hier om gevaarlijke radio-actieve melk ging, heeft men in Karachi door omkoping van de douane toch vrij grote hoeveelheden melk kunnen invoeren, en het is niet onmogelijk dat dit nog steeds gebeurt. Het snelle profijt wordt gekozen boven de veiligheid. Evenals Frico dus.

De nederlandse ambassadeur in Islambadi, dhr. de Roos weigerde in te gaan op het gebeurde, en volgens zijn vrouw wist de ambassadeur er niets van. Het zou ook nog mogelijk kunnen zijn dat de ingevoerde melkpoeder betaald is uit de betalingsbalanssteun van Nederland aan Pakistan.

Het artikel eindigt als volgt: "Tijdens de Tsjernobyj-ramp voerden de West-Europeanen propagandistische vertoningen op van het vernietigen van besmet voedsel en het slachten van besmette dieren, maar nu blijkt dat veel van dergelijk voedsel stiekum is achter gehouden. Dit vindt nu zijn weg naar de Derde Wereldlanden met behulp van de internationale haaien".

P
A
K
I
S
T
A
N

In Jakarta zijn een tijdje terug een aantal Oost-Timorezen de ambassades van het Vaticaan, Japan en Nederland binnen gevlucht. Bij de ambassades van het Vaticaan en Japan is er met ze gepraat en nadat vanuit de ambassades garanties omtrent de veiligheid van de vluchtelingen waren verkregen, zijn de mensen weer op straat gezet.

Bij de Nederlandse ambassade ging dat anders, daar werden de mensen ogenblikkelijk naar buiten gezet. De Oost Timorezen zijn gearresteerd.

Kort daarop kwam er een bommelding binnen op de Nederlands ambassade, waarvoor het gebouw enige tijd werd ontruimd. Wie de melding heeft gedaan is onduidelijk. Een bom is niet gevonden.

Verder heeft generaal Suharto besloten dat er een KERNCENTRALE gebouwd gaat worden op Java, een van de dichtst bevolkte gebieden ter wereld en een vulkanisch actief gebied. Hulp zal waarschijnlijk gegeven worden door Japan en Frankrijk. Er staat al een kleine studiereactor op West Java bij Serpong. De anti kern energie beweging in Indonesia bestaat eigenlijk niet. Er zijn twee milieu organisaties die hun handen vol hebben aan het kappen van het regenwoud, en de vervuiling van bodem en water door de industrie.

I
N
D
O
N
E
S
I
A

EUROPEAN

Zoals de meeste mensen ondertussen wel zullen weten, worden in Den Haag van 7 tot 10 September de European Festivities gehouden, een propagandacircus voor de Europese eenwording en het multinationale bedrijfsleven. Zie hiervoor ook de Zwarte 131.

het programma

De Festivities beginnen officieel op dondermiddag (7 sept) met een opening voor genodigden in de Ridderzaal op het Binnenhof.

Wij beginnen ons programma op woensdag 6 sept met een grote manifestatie in het Paard (prinsegracht 12). Er zijn twee redenen om een dag eerder te beginnen. In de eerste plaats is de kans zo kleiner dat we eventueel al gelijk wegzakken in het spektakel van de Festivities, dat we dus ruime aandacht zullen krijgen. In de tweede plaats vonden we het belangrijk, dat we al vóór de demo, die we op donderdag organiseren, duidelijk maken waar het ons om gaat, wat onze inhoudelijke kritiek is op Europa '92.

Op de manifestatie zullen enkele mensen een verhaal vertellen, waarbij er met name ingegaan zal worden op de economische kanten.

Donderdag 7 sept is dan de demo, maar hierover straks meer.

Op vrijdag 8 en zaterdag 9 sept zijn er twee discussiedagen georganiseerd rond vier thema's:
- vluchtelingen- en asielbeleid;
- justitie en repressie;
- bevolkingspolitiek en bio- en genentechnologie;
- en cityvorming.

Deze dagen worden gehouden in het gebouw van de Turkse Jongeren Organisatie, prinsegracht 8.

Er wordt begonnen vrijdag om 14.00 tot 18.00 uur met het thema vluchtelingen- en asielbeleid. Er zullen een aantal inleidingen worden gehouden door migranten over de economische achtergronden van vluchtelingen, waarom ze vluchten, over hoe het is om als illegaal te moeten leven, en hoe politieke vluchtelingen zich zelf organiseren om de strijd toch voort te zetten.

Na de inleidingen willen we verder praten in kleinere groepen, waarbij we vooral willen kijken hoe de samenwerking tussen verschillende groepen kan worden versterkt en hoe we ons de komende jaren gaan verzetten tegen het asielbeleid van Europa.

Van 20.00 - 22.00 uur zijn er inleidingen rond het thema: justitie en repressie, waarbij door diverse sprekersters ingegaan zal worden op o.a. het Schengen-akkoord en ontwikkelingen rond de bajes en in de psychiatrie

Op zaterdag beginnen we om 11.00 uur met het thema: **bevolkingspolitiek en bio- en genentechnologie.**

Als sprekerster over bevolkingspolitiek komt in ieder geval Jyotsna Gupta. Verdere onderhandelingen zijn nog gaande. Daarnaast wordt er een lezing gehouden over de ontwikkelingen binnen Europa in de biotechnologie.

Daarna is er van 14.00 tot 18.00 uur een discussie over **Cityvorming**. Er worden een aantal inleidingen gehouden over de ontwikkelingen in (west-)Europa in

met name de grote steden. Er wordt door iemand uit Hamburg verteld hoe het is gegaan rond de Rote Flora en iemand van de Tesselschadestraat gaat in op de ontwikkelingen rond hun pand en over wat o.a. de commissie Montijn heeft voorgesteld over de ontwikkeling van de "supersteden"

Na de inleidingen willen we ook hier nog doorpraten in kleinere groepen, waarbij we weer vooral willen kijken naar de praktijk, naar hoe we ons kunnen verzetten tegen allerlei ontwikkelingen.

Naast de diverse vergaderingen zullen er nog diverse grotere en kleinere acties zijn. In de diverse steden zouden mensen ook zelf kunnen kijken of ze wat willen organiseren.

We verwachten ook een aantal mensen uit het buitenland. In samenwerking met enkelen van hen wordt er gewerkt aan de voorbereiding van een internationale discussie over wat Europa '92 voor gevolgen heeft in de verschillende landen en hoe we ons daar nu en in de toekomst tegen gezamenlijk tegen kunnen verzetten. De dag en de tijd wordt nog nader bekend gemaakt.

FESTIVITIES

de demonstratie

Onderdeel van de geplande tegen-activiteiten tijdens de European Festivities is een demonstratie op donderdagavond. Op die donderdagavond wordt in de Anton Philipszaal van het Muziektheater aan het Spui de 'feestweek' geopend met een premiere van het Nederlands Dans Theater met aansluitend een galabal. Daar komt de politieke en economische elite van Europa bijelkaar, zo'n 1000 stuks. Naar die plek zal de demonstratie dan ook gaan. Hieronder willen we wat uitgebreider ingaan op de aard en het karakter van de demonstratie.

Inzet van de tegenactiviteiten, en dus ook van de demonstratie, is naast het geven van informatie over wat de Europese eenwording gaat betekenen, het bundelen van de krachten om te proberen samen met al die anderen die door de eenwording getroffen zullen worden tot samenwerking te komen, de krachten te bundelen om verzet tegen dit verenigd Europa van het kapitaal te organiseren.

Voor de demonstratie wordt breed gemobiliseerd, het moet uitstijgen boven de dorpsgrenzen van de eigen sien. Datzal nog heel wat voeten in de aarde hebben.

Er is in Nederland immers nauwelijks traditie en ervaring op het gebied van strijdbare demonstraties, die tegelijkertijd geen twijfel overlaten aan de politieke inhoud ervan. Bij de slaapverwekkende wandeltochten die de meeste demonstraties zijn ontbreekt zelfs maar het idee van strijdbaarheid en radikaliteit, terwijl bij de konfrontaties het vaak te onduidelijk is naar 'buiten' toe wat de inzet ervan is. Soms lijkt het erop dat strijdbaarheid wordt verwisseld met botte agressiviteit.

De afgelopen tijd zijn er al wel wat aanzetten geweest om daar verandering in aan te brengen. Het van te voren met elkaar doorpraten van demonstraties, eigen geluidswagens, leuzen, spandoeken, het vormen van vrouwen-, radikale-, autonome- of andere blokken..... Het lijkt erop dat we er een beetje aan snuffelen, maar het nog niet écht te pakken hebben. Soms is het net alsof we ons ervoor generen om met z'n allen dezelfde leuzen te schreeuwen, ingehaakt en dicht op elkaar te lopen etc. Terwijl dat juist van die dingen zijn die de strijdbaarheid van die een demonstratie uitstraalt beïnvloeden.

Het gaat echter natuurlijk nooit om de strijdbaarheid op zich. Het moet duidelijk zijn welke richting die strijdbaarheid heeft. Of je het nou

leuk vindt of niet demonstratie heeft per definitie iets bedreigends in zich, en dat heeft al vaker tot misverstanden geleid. Soms werden we zelfs voor fascistiese demonstraties aangezien. Het is dus aan ons om duidelijk te maken wat de politieke inhoud is van onze demonstratie is, en waar en tegen wie het zich richt. Daarbij moeten we ons ook steeds bedenken hoe weinig mensen bekend zijn met de gevolgen van de Europese eenwording, wat de belangen erachter zijn etc.

Daarnaast hebben we ook te maken met het feit dat dat het een brede demonstratie is. Voor ons mag onze wijze van manifesteren dan wel duidelijk zijn, voor mensen buiten de sien echter niet. Dat is ook niet zo verwonderlijk als je bedenkt hoe geïsoleerd we in de loop der jaren van elkaar geraakt zijn. Ook iets om rekening mee te houden.

Net zoals we zorgvuldig om moeten gaan met de spreekwoordelijke bejarden en illegalen. Met al die zo verschillende groepen en personen willen we na september wél verdergaan, naar een meer gestructureerde manier van samenwerking. September moet daar de aanzet van zijn, niet het breekpunt. En dat is van enorm politiek belang.

Wat erg moeilijk in te schatten is, is hoe de Haagse smeris zich zal opstellen. Waar iedereen in ieder geval rekening mee moet houden is de kans dat in september in de apv van Den Haag een bivak-helmen-etc verbod is ingevoerd. Het is sowieso in het verleden al vaker voorgekomen dat mensen op weg naar een demonstratie of iets dergelijks op het station of op de grote toegangswegen preventief aangehouden en gefouilleerd werden. Alle reden dus om donderdag al wat eerder te komen, oof nog beter, al woensdag, om ook de openingsavond mee te maken. (zie hiervoor het programma). Er zal in ieder geval gezorgd worden voor slaapplaatsen gedurende die dagen.

Velen van ons zullen wel eens de hardhandige reputatie van de Haagse smeris aan den lijve hebben ervaren. In september staat er ook voor hun veel op het spel. De European Festivities moeten een gladdere en perfect georganiseerde propagandashow worden waarbinnen ook de city Den Haag 'Europees' gepromoot moet worden. Wat dat betreft staan ze wel voor een paar problemen. Aan de ene kant moet de Europese elite be- en afgeschermd worden, mogen ze niet met onze demonstratie gekonfronteerd worden. Aan de andere kant zijn moeilijkheden midden in het centrum, op koopavond, doordat de smeris tegen de demonstratie optreedt, ook niet echt bevoordelijk

voor het imago, en de feestdagen die erna komen.

De kans bestaat dat ze koste wat het kost de demonstratie uit de buurt van het centrum willen houden, de demonstratie dus ergens zullen tegenhouden of proberen te ontbinden. We hebben er in ieder geval voor gekozen te verzamelen op een plek waar het voor hen moeilijk zal zijn de demonstratie tegen te houden, en als ze het toch proberen, er veel mensen in de omgeving zijn. Iets dergelijks heeft de Haagse smeris al eens eerder geprobeerd met de Koerdendemo in '88. Dat was op het Malieveld en daar ziet geen mens wat er zich afspeelt.

Om er zo'n goed mogelijke demonstratie van te maken, is het belangrijk dat er van te voren in de stedelijke, of andere structuren over de demonstratie over wordt gepraat en mensen er georganiseerd heen gaan en er onderlinge afspraken worden gemaakt. Daarnaast natuurlijk ook voor een aantal praktische zaken als het maken van spandoeken, lawaai-instrumenten en alles wat creatieve geesten maar kunnen verzinnen.

Ter afsluiting nog een aantal praktische zaken:

- Er wordt om 18.00 verzameld. Voornamelijk bedoeld om de mensen die werken de kans te geven ook te komen -er worden vanuit de demonstratie geen prikakties ondernomen, ondanks de vele 'aantrekkelijke' objecten langs de route. Dit omdat de uitwerking daarvan volstrekt onvoorspelbaar is met zoveel mensen op de been (koopavond!) en een ongetwijfeld opgefokte smeris. Bovendien duren de European Festivities een aantal dagen, dus er is genoeg kans tot het voeren van je eigen akties.

- De demonstratie gaat door het centrum naar het Muziektheater, waar we een tijdje blijven voor een korte manifestatie en om de elite aldaar te konfronteren met hoe wij tegen hun Europa aankijken. Daarna gaan we verder naar het Malieveld waar we de demonstratie ontbinden. Later in de avond zijn er in de stad nog een aantal ruimtes beschikbaar met muziek, drinken etc.

- Vóór de demonstratie wordt er in Den Haag uitgebreid gefolderd om duidelijk te maken wat er staat te gebeuren.

- En tijdens de demonstratie wordt er natuurlijk gezorgd voor EHBA, arrestantengroep etc.

- Als alles goed gaat is er ook een radio in de lucht.

De definitieve praktische zaken worden zo snel mogelijk gepubliceerd

DE INTERNE MARKT 1992

Eind 1992 moet West Europa één grote interne markt worden met vrij verkeer van kapitaal, goederen, diensten en personen. De interne markt staat al sinds de oprichting van de EG in 1957 op de agenda, maar eenstemmigheid werd nooit bereikt. Nu lijkt dat wel zo te zijn. Het doel moet via een konkrete procedure bereikt worden. Daartoe heeft de Europese Commissie (het dagelijks bestuur van de EG) een zgn. Witboek opgesteld waarin 279 uit te voeren maatregelen liggen vastgelegd. Met de uitvoering van deze maatregelen dienen de voorwaarden voor de interne markt geschapen te worden.

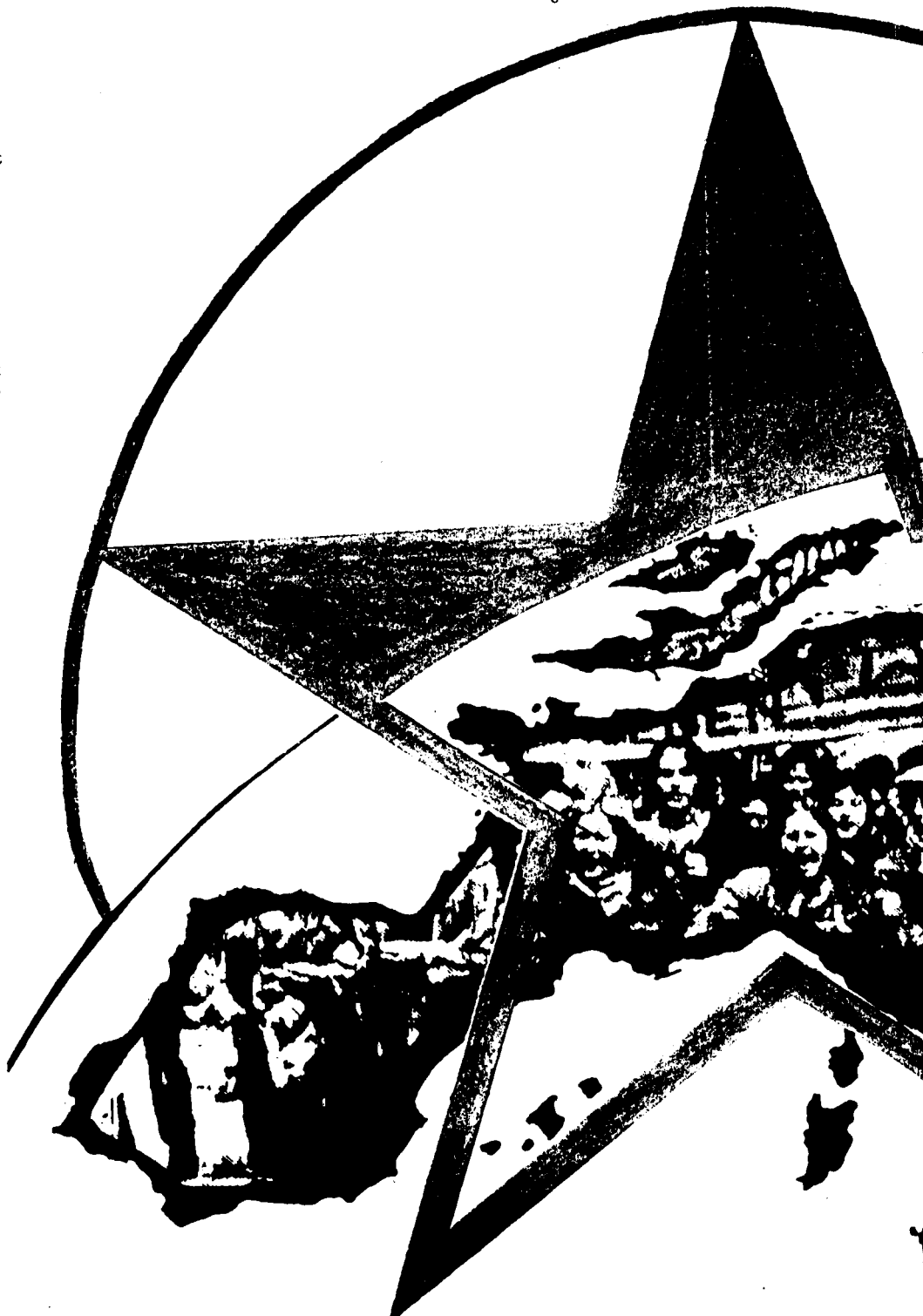
Wat is nu - of beter gezegd, wie hebben er belang bij die grote interne markt? Dat is overduidelijk het bedrijfsleven. Wisse Dekker, oud-topman van Philips, klopt zichzelf wat dat betreft op de borst: "Zonder Philips had '1992' niet bestaan. Dan hadden we misschien 1995 gehad, of 2003." Dekker zelf speelt een leidende rol in de totstandkoming van Europa '92. In zijn hoedanigheid als voorzitter van de "Roundtable of European Industrialists" schreef hij het rapport "Europe 1990". De "Roundtable" is een machtige lobby van Westeuropese multinationals waar zo'n beetje alle topindustriëlen lid van zijn: Van Wachem (Shell), De Benedetti (Olivetti), Agnelli (Fiat), Reuter (Daimler-Benz), Pehr Gyllenhammar (Volvo). Het rapport "Europe 1990" heeft model gestaan voor het Witboek van de Europese Commissie en is door de laatste vrijwel letterlijk overgeschreven.

De interne markt moet de positie van het Westeuropese bedrijfsleven in de wereld aanzienlijk verbeteren. Groot obstakel voor het Westeuropese bedrijfsleven is het ontbreken van een grote thuismarkt. Een thuismarkt waarover de concurrenten wél beschikken: Japan, 100 miljoen inwoners en de VS, 200 miljoen. De voordelen van zo'n grote thuismarkt zijn dat er op voldoende schaal geproduceerd kan worden, dat er sneller afgezet kan worden, dat de enorme kosten voor de research - die noodzakelijk is voor technologische innovatie - makkelijker op te brengen zijn, dat kortom de armslag veel groter is. Europa is wat dat betreft sterk in het nadeel omdat de eenheid ontbreekt. Het heeft te kampen met grote interne handelsbelemmeringen zoals verschillende technische-, verpakings- en veiligheidsvoorschriften; douanekontroles; verschil in beleid van de afzonderlijke lidstaten etc. '1992' betekent dat al deze belemmeringen opgeheven gaan worden en dat zodoende het sterkste economische blok ter wereld ontstaat met maar liefst 320 miljoen inwoners of beter gezegd 'konsumenten'.

In het Witboek gaat het om een drietal soort van handelsbelemmeringen die opgeheven dienen te worden:

- aan de interne grenzen moeten de de douanekontroles, controle van personen en BTW-belastingen verdwijnen.
- technische belemmeringen moeten geminimaliseerd worden. Bijv. de eisen aan elektrische stekkers: Philips moet nu 36 verschillende soorten stekkers voor 12 lidstaten produceren. Beschermde markten zoals overheidsopdrachten moeten opengebroken worden. Zo mag in het geval van overheidsprojecten geen sprake zijn van bevoordeling van de eigen (nationale) industrie. Bedrijven uit de hele EG mogen inschrijven op het projekt.
- aanpassing van de verschillende indirecte belastingen. BTW-tarieven en accijnzen moeten gelijkgeschakeld worden.

Om de toekomstige interne markt ideologies te onderbouwen liet de Europese Commissie de zgn. Cecchini-groep de voordelen ervan onderzoeken. De groep o.l.v. de Italiaan Paolo Cecchini stelde een 6000 pagina's tellend rapport op dat ook in boekvorm samengevat is onder de veelzeggende titel: "Alles op alles voor Europa. De uitdaging 1992". Cecchini voorspelt slechts gouden bergen. De interne markt zou 400 tot 575 miljard gulden per jaar besparen. Momenteel zou de versnipperde Europese markt ten minste 450 miljard per jaar verlies draaien. Goed nieuws dus ook voor de 16 tot 20 miljoen werklozen, de 13 miljoen die van de sociale dienst leven en de 44 miljoen armen. Er zouden 2 miljoen banen bij komen, een prijsdaling van 6% t.g.v. de dalende produktiekosten, de inflatie wordt afgeremd, de economie groeit met 5% in 5 jaar etc. etc.

Het Cecchini-rapport lijkt echter nog het meeste van een sprookjesboek weg te hebben. Van verschillende kanten worden de Cecchini-voorspellingen op z'n zachtst optimistisch genoemd. Andere onderzoekers voorspellen zelfs totaal het tegenovergestelde van wat Cecchini beweert. De overgangsperiode voordat de interne markt een feit is zal waarschijnlijk gevolgen met zich mee brengen die nauwelijks nog ongedaan gemaakt kunnen worden. Voorspelt worden problemen als: hogere werkloosheid, bedrijfssluitingen, arbeidsomrust, handelsspanningen met de VS en Japan etc. Veel bedrijven zullen fuseren, overgenomen worden of failliet gaan. Geschat wordt dat het aantal bedrijven in de EG met 40% zal afnemen terwijl de omvang van de overgebleven bedrijven zal verdubbelen. De regionale verschillen binnen de EG zullen waarschijnlijk alleen maar toenemen. De centra waar

de bedrijvigheid is gekoncentreerd zullen zo'n zuigkracht uitoefenen dat geen enkel bedrijf het in zijn hoofd zal halen om zich daarbuiten te vestigen. Meer regio's zullen uitgedoofd raken, landstreken ontvolkt.

Aan veel aspecten heeft Cecchini geen of weinig aandacht besteed. Veel wordt gewoon niet genoemd, nadelen worden verzwegen. De ogen zijn slechts gericht op de voordelen die het bedrijfsleven straks mag genieten. In het Cecchini-rapport staat dan ook letterlijk dat de hoofdacteurs van de interne markt de regeringen en het bedrijfsleven zijn.

Hoe dichtbij is 1992 nu werkelijk? Welke "vorderingen" zijn er gemaakt?

Wat betreft de opheffing van technische belemmeringen bestaat er een verregaande consensus op het gebied van de gezondheidszorg, de machineveiligheid, veilige werkomstandigheden, milieu- en consumentenbescherming. Op het gebied van voedingsmiddelen kan men het grotendeels niet eens worden. Net zo min over het vrije verkeer van geneesmiddelen. De Westduitse farmaceutische industrie maakt zich bijv. zorgen over de winsten die het op de binnenlandse markt weet te behalen; de geneesmiddelenprijzen zijn in de BRD namelijk tot 250% hoger dan in bijv. Griekenland.

Wat betreft het liberaliseren van de markt voor overheidsopdrachten is nauwelijks vooruitgang geboekt. Overeenstemming werd slechts bereikt over een voor de hele EG geldende openbare aanbesteding voor de transport- en bouwsector. Winstgevende sectoren als energie, waterhuishouding, verkeer, telekommunikatie, maar ook een hachelijk iets bewapening, blijven vooralsnog exclusief voorbehouden aan de nationale staten.

Betreffende het vrije verkeer van kapitaal en diensten is verregaande overeenstemming bereikt. Feitelijk zal het hele kapitaalverkeer vanaf juli volgend jaar geliberaliseerd zijn. Dat betekent vrij verkeer van alle financiële transakties en een voor de hele EG geldende vrijheid van vestiging voor financiële in-

stanties zonder beperkingen. Eveneens zijn voorstellen voor het vrij verrichten van diensten gerealiseerd, vooral op het gebied van verzekeringen. Verzekeringenconcerns mogen zich in de hele EG vestigen en op 't gebied van schade-, wettelijke aansprakelijkheids-, levens- en motorrijtuigenverzekeringen kontrakten afsluiten. Over de dienst 'vervoer' is men het nog niet eens. Een evt. liberalisering van het luchtvaartverkeer zal er zeker toe leiden dat de grote luchtvaartmaatschappijen elkaar in de haren vliegen. Ook bij het goederenvervoer steekt in de verschillende lidstaten verzet de kop op.

M.b.t. de opheffing van materiële barrières zijn alle deviezencontroles opgeheven. Laatste hand werd gelegd op de opheffing van de grenskontrolle op vervoersmiddelen. Voor 22 geklassificeerde goederengroepen gelden nog altijd de nationale veiligheids- en controlemaatregelen aan de grenzen en komt men niet verder dan vage intentieverklaringen. Meningsverschillen zijn er ook over de gezondheidsvoorwaarden voor dieren en gewassen m.b.t. de levensmiddelenhandel.

M.b.t. het vrije verkeer van personen wordt de afschaffing van de interne grenskontrolle en verscherping van de controle aan de buitengrenzen beoogd. De ministeries van binnenlandse zaken van de EG-staten vreezen bij een volledige opheffing van de grenskontrolle op personen aanzienlijke "veiligheidsdeficieten" en een uitbreiding van (drugs-)kriminaliteit, goederensmokkel, wapenhandel, terrorisme, alsmede de "illegale" binnenkomst van vluchtelingen uit zgn. derde landen. Op dit vlak werken slechts 5 EG-staten op grond van het "Schengen-akkoord" van 1985 nauwer samen. Gepland is o.a. een gemeenschappelijk verdrag m.b.t. het gelijkschakelen van het asielrecht, de oprichting van een soort van "Europese Opsporings Unie" met inbegrip van een openbaar ministerie in Schengen-verband en een nauwere politiesamenwerking op het gebied van terrorismebestrijding, drugskriminaliteit en wapenhandel. Voor 1990 valt een gelijkschakeling zelfs tussen de 5 Schengenpartners (BRD, Frankrijk, Benelux) niet te verwachten - om van het Europa van de Twaalf maar te zwijgen.

Over het algemeen is het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen alsmede de wederzijdse erkenning van hoger-onderwijs-diploma's gerealiseerd. Van een algemeen vestigings- en woonrecht is nog geen sprake en dat is beperkt tot loonafhankelijken. Voor gepensioneerden die het voorneemen hebben hun oude dag in buitenlandse landstreken door te brengen geldt geen vrijheid van vestiging.

Omstreden is nog altijd de invoering van het gemeente-kiesrecht voor buitenlanders afkomstig van

buiten de EG, als ze ten minste 5 jaar in een EG-lidstaat verblijven. In Nederland is dat bijv. al ingevoerd terwijl de BRD er zo zijn bedenkingen tegen heeft.

M.b.t. de nieuwe technologieën liggen de zwaartepunten duidelijk op het gebied van de standaardisering en de gemeenschappelijke coördinatie van onderzoeksprogramma's als JESSI (chiptechnologie) of RACE (telekommunikatie). De Europese landen proberen hierbij normen en standaarden zodanig vast te leggen dat de concurrenten op de wereldmarkt uit Japan en de VS feitelijk van de interne markt geweerd worden. Terecht vrezen Japan en de VS dat ze door de EG buiten de deur worden gehouden.

Onlangs stelde de EG ruimere richtlijnen op m.b.t. radio en TV. De privatisering op dit gebied kan nu tot over de grenzen voortgezet worden. Overeengekomen is een volledige uitzend-vrijheid. I.v.m. het pushen van een 'Europese cultuur' verplichten de EG-landen zich echter tot het verzorgen van programma's grotendeels van eigen bodem, terwijl de VS teruggedrongen moet worden: 'Medies Centrum West' en 'De Fabriek' i.p.v. 'Dallas' of 'Dynasty'.

Volgens een ontwerp-richtlijn van de Europese Commissie kan er verregaand vrij gekloond en gekweekt worden. Ook onderzoek op menselijke genen is geoorloofd.

Om de buitenlandse concurrentie van het lijf te houden werd op de EG-top in Hannover druk uitgeoefend om tot gemeenschappelijke patent-, merken- en octrooirechten e.d. te komen. De voorstellen hiertoe liggen op de tafel van de Europese Commissie en dienen ertoe om de EG-industrieën tegen het binnendringen van japanse en Amerikaanse firma's te beschermen.

Op het gebied van de grensoverschrijdende samenwerking tussen ondernemingen (kontrole op fusies, mededingingsbeleid) neemt men rustig de tijd. In een ontwerp-richtlijn van de Europese Commissie heet het dubbelzinnig dat concentraties van ondernemingen niet niet tot marktbeheersende concurrentie-vervalsing mogen leiden maar dat dat wel geoorloofd is als daarmee Westeuropese

belangen gediend zijn. De Europese Commissie doet er alles aan om de concurrentiepositie van het kapitaal te verbeteren. Zo werd een 'Euro-Info-Center-Projekt' opgezet zodat ondernemingen meer informatie over mogelijke marktkansen kunnen krijgen. En speciaal ter bevordering van de samenwerking tussen bedrijven bestaat er sinds juli vorig jaar een 'Business-Cooperation-Network' (BCN). M.b.t. een gemeenschappelijk vennootschapsrecht werd overeenstemming bereikt over de 'Euro-NV', de Europese Vennootschap. De rechtsvorm is reeds in kannen en kruiken maar over zaken als medezeggenschap van werknemers in ondernemingen of vertegenwoordiging van werknemers in toezichthoudende organen kan slechts in het duister getast worden.

De opheffing van fiscale belemmeringen is één van de grootste struikelblokken. Aan de ene kant kunnen zonder geharmoniseerde belastingen de grenzen niet open en heeft aan de andere kant die harmonisatie weer enorm zware financiële konsekwenties voor de verschillende overheidsbudgetten, -uitgaven en inkomsten. De tarieven verschillen van 0% voor sommige goederen voor dagelijks gebruik in Ierland en Groot-Brittannië tot 38% voor zgn. luxe artikelen in Italië. Bij de aankoop van personenauto's bijv. heft de BRD 14%, Frankrijk 28% en Denemarken maar liefst 125%. De landen met hoge BTW-tarieven zouden failliet gaan omdat de konsumenten hun artikelen in de landen met lagere tarieven zouden gaan kopen.

Tot nu toe is het slechts gelukt de accijnzen op tabaksfabrikaten, alcoholiese dranken en minerale olieën enigzins op elkaar af te stemmen. De Europese Commissie stelt verder een harmonisatie van de BTW-tarieven voor met een bepaalde 'bandbreedte': 14-20% voor het 'luxe' BTW-tarief en 4-9% voor het lage BTW-tarief. Dit voorstel viel laatst echter volledig in het water omdat het op verzet van de meerderheid van de lidstaten stuitte.

Aldus verloopt het proces van de eenwording zeker niet overal op rolletjes en doen zich op meerdere gebieden vertragingen voor. Eén

ding staat echter als een paal boven water. Het projekt 1992, de vorming van de interne markt, komt voor alles het kapitaal ten goede. Alleen daarvoor worden de economische voorwaarden veranderd, om kosten te sparen, om de research- en ontwikkelingscapaciteit te concentreren, om optimale winstmogelijkheden voor de interne en bovendien de wereldmarkt te creëren. '1992' is een absolutisties, anti-demokraties proces. De vertegenwoordiging en van de betreffende ministeries, de EG-burokratie en de in Brussel rijkelijk vertegenwoordigde industrie-lobby scheppen voldoende feiten waarmee de nationale parlementen slechts mogen instemmen. Dat hierbij grote groepen mensen uit de boot zullen vallen spreekt voor zich. Hier en daar begint dan ook enigzins het besef door te dringen dat de interne markt niet onverdeeld gunstig is en dat een "sociale dimensie" ontbreekt. Over iets als sociale zekerheid wordt in het Witboek dan ook met geen woord gerept. Er wordt botweg gesteld dat de interne markt op zich al een sociale maatregel is. Sterker nog, Europa '92 is hét doorslaggevende argument geworden om bijv. op uitkeringen en pensioenen te korten, om homo-paren het recht op adoptie te ontzeggen, om de arbeidswetgeving te versoepelen etc. "In het kader van de eenwording van Europa moeten er nieuwe balansen gevonden worden"(!!!), mag Nederland "niet te ver uit de pas lopen met de andere EG-landen" en last but not least: "De solidariteit heeft zichzelf overleefd"!

Thatcher was bang dat met de eenwording van Europa het socialisme via de achterdeur binnen zou komen (...). De werkelijkheid is dat de naar haar vernoemde politiek, het Thatcherisme, in heel West Europa wordt doorgevoerd: konservatisme, economies afbraakbeleid, law & order, armoede, bezuinigingen, seksisme, nationalisme, racisme etc., etc. Kapitalisme op z'n best!

**SOLIDARITEIT IS EEN WAPEN!
TEGEN EEN VERENIGD EUROPA VAN HET
KAPITAAL!**

vriend of verkrachter?

De volgende artikelen onder de titel 'vriend of verkrachter?' gaan over geweld tegen vrouwen en over de verkrachting van Zille in het bijzonder. De verkrachting van Zille heeft weer eens de discussie doen aanwakkeren over wat te doen met verkrachters binnen eigen beweging, wat te doen met de om-draaiing van de rollen van slachtoffer en dader (zoals door mannen telkens weer gebeurd), hoe om te gaan met de dreiging van verkrachter(svriendjes), hoe onvoorwaardelijk solidair te zijn met de getroffen vrouwen etc,etc. Deze en vele andere vragen komen aan bod in de onderstaande artikelen die naar chronologische volgorde gerangschikt zijn. Meeste van deze artikelen zijn al in de NN gepubliceerd, waaruit we ze dan ook overgenomen hebben, maar vonden het toch belangrijk om er ook nog eens in de Zwarte ruimte voor te maken, zodat ook Zwarte lezersters deze discussie kunnen volgen, voeren.

Zille

Ik zit nu hier in Amsterdam en vraag me af wat ik hier überhaupt moet doen. Ik kom uit Frankfurt en ben de lange weg hierheen gekomen om de mensen hier uit te leggen wat er met mij gebeurd is. Op 17 juni werd ik 's nachts na een konsert verkracht.

Niet zomaar in één of ander park, overvallen door een wildvreemde man, maar door een man die ik op dat moment een nacht en een dag kende en die ik zeer sympatisch vond.

Op 16 juni 1989 organiseerde ik een optreden voor een groep uit Amsterdam. Onder hen bevond zich de nieuwe gitarist die Italiaan was en slecht engels sprak.. Desondanks had ik lange gesprekken met hem. Om hem ging ik naar hun volgende konsert. Daar bood hij me aan om naast hem in een andere kamer te slapen.

Hier bedreigde hij me en verkrachtte me in alle posities, anderhalf uur lang. Uiteindelijk kon ik hem ontkomen. De rest van de band hielp mij direkt. Hij verdraaide en ontkende alles. Drie dagen lang huilde ik en was in een shock, ik dacht er telkens alleen maar aan dat hij dat niet geweest kon zijn. Hij was altijd zo schuchter, zo rustig...

Na de verkrachting sprak ik met hem, omdat ik het begrijpen wilde. Omdat ik niet wilde geloven dat hij zo was. Omdat ik hem nog steeds mocht. Maar hij had alleen maar zelfmedelijden. 'Sorry maar ik was dronken' was alles wat hij me zeggen kon. We lieten hem gaan. Ik was er zeker van dat hij daarmee genoeg gestraft was; met het feit dat nu niemand hem meer aksepteren zou. Drie dagen lang huilde ik om hem, ik had medelijden met hem.

Maar toen wildé ik vechten, vechten om mijzelf. Ik kon zwanger zijn, ik zou zoveel kunnen verliezen.

Ik ben 17 jaar oud en toch veel ouder; ik had me op mijn leeftijd het verstand en het handelen van een 'normale' volwassene eigen gemaakt. En al deze dingen, die ik opgebouwd had

dreigden in elkaar te storten. Door dit persoon. Nee, ik wilde me daar tegen verzetten.

Zeven dagen lang was ik op konserten en vertelde ik zoveel ik kon over wat er gebeurd was. Ik ken overal mensen en overal waren ze geschokt en wilden hem in elkaar slaan, maar ik wil niet slaan, ik wil weten wat er in hem omging.

Ik belde mensen in Amsterdam en kreeg te horen dat hij nog steeds daar woont. Dat de mensen niet zo (zeer) geschokt waren. Na dit telefoongesprek wist ik, dat ik nog meer zou moeten doen.

Ik organiseerde een vergadering in mijn stad en vroeg of er iemand mee wilde komen. Ze konden geen van allen begrijpen waarom ik deze 'huffer' nog een keer wilde zien. Waarom ik me aan mensen uit zou leveren die me zullen bekritisieren, die me net als de politie zouden behandelen. Maar ik wilde niet meer huilen, niet meer medelijden hebben, ik wilde weten...

Ik kwam hierheen en de band reageerde zeer merkwaardig; eentje kwam eerst helemaal niet opdagen en alles kwam op me over alsof ik hen op de zenuwen werkte, alsof ik ze belastte. Ik ging ook maar met één van de band erheen (naar zijn huis om met hem en de medebewoners die hem er niet uit wilden gooien te praten,red.), ik was teleurgesteld; niemand van hen wilde weer met mijn leed gekonfronteerd worden.

Ik ging met mijn vrienden en één jongen uit de band naar de plaats waar hij woonde. Ze zaten allemaal om me heen, ergerlijk krities. Ik moest vertellen. Ik wilde vertellen. Hij moest ook op mijn verzoek erbij zijn.

Terwijl ik vertelde ontkende hij ieder geweld dat hij me aangedaan zou hebben. Hij zei 'nee' en ik zei veel. Maar zij wisten niet wie ze geloven moesten. Veel vragen die me verachtend gesteld werden, boze blikken... En ik vertelde. Maar zij wisten het niet; 'hij is anders altijd zo rustig'... 'morgen gaat hij toch weg, want hier kan hij niet meer leven'

Tot slot de vraag 'Wat wil je nu doen?'

In m'n gedachten vroeg ik me af: wat willen jullie nu doen, willen jullie überhaupt wat doen? Nee zij wilden niet meer dan weten hoe het was en hun vriend troosten.

Voor mij kan het toch niet zo erg geweest zijn, ik heb geen littekens in m'n gezicht en ik ben 'strong'. Als ik in een hoekje had zitten janken, had men mij geloofd. Als ik met 20 man was gekomen die hen in elkaar geslagen hadden, dan had men mij geloofd. Maar welke vrouw gaat er gewoon met 4 mensen heen en praat tenslotte ook nog met de verkrachter alleen in een kamertje. Welke vrouw zou zich aan zoiets blootstellen? Zo erg kan de verkrachting niet geweest zijn, anders was ze niet zo 'strong'.

Maar ik wil dat doen wat vele vrouwen niet kunnen, omdat ze niet zo stabiel zijn als ik. Voor deze vrouwen en voor mijn toekomst doe ik dat. Ik zal jullie dwingen om mij aan te horen en jullie geen kans geven te vluchten. Ik wil dat jullie afgewende gezichten recht in mijn ogen kijken. Dan zullen jullie zien wat er in mij vernietigd is. Mijn vertrouwen is kapot. Jullie, met jullie heb ik geleefd en van jullie heb ik gehouden, met jullie kon ik praten. Waarom willen jullie hier niet over praten? Jullie doen alsof je met de soort 'man' niks te maken hebt. En nu zit ik hier en ik weet dat ik eigenlijk niet veel bereikt heb. Ik voel nog steeds geen haat. Ik voel treurigheid en teleurstelling. Maar ik geef niet op. Voor het eerst zijn jullie gekonfronteerd met een vrouw die verkracht is en die zonder haat probeert te strijden.

En ik zal jullie blijven konfronteren, ik zal jullie vasthouden tot jullie je niet meer kunnen afwenden, totdat jullie medeplichtigheid, je hulpeloosheid jullie zo zeer bedrukt, dat jullie mij in de ogen zullen kijken en wel moeten handelen. Ik zal strijden voor alle vrouwen die het niet kunnen. Ik zal ervoor zorgen dat jullie je hoofd erover breken. Mijn strijd zal nooit beëindigd zijn. Ik moet toezien hoe jullie hem troosten, hoe jullie hem helpen en hoe jullie doen alsof ik er niet ben, 'because I am strong enough'.

Voor het geval dat iemand contact met me op wil nemen:

Zille Poric
Lamboystrasse 47c
6450 Hanau, W-Duitsland

vriend of verkrachter?

Inleiding:

In het navolgende artikel vind je de weergaven van de discussies zoals die zijn gevoerd in het vrouwenkamp in Ruigoord en in Frontline (met mensen van Frontline en vrouwen van het kamp).

Het is een aanzet tot verdere discussies. Met alle stellingen die opgeworpen zijn is dus ook niet iedereen het eens.

Beschrijving van de discussie in het kamp op donderdag middag 6-7-89

De vrouwen uit Hanau waren met Zille naar het kamp gekomen om met de vrouwen en vooral de vrouwen uit Amsterdam een discussie te voeren, omdat Zille wou weten of het desinteresse van de vrouwen was of iets anders wat hen tot nu toe niet heeft laten reageren. In deze eerste vergo vertelde Zille over haar ervaringen en problemen m.b.t. de verkrachting. Al snel werd duidelijk dat zij nog wel met mannen uit Van Hall en Frontline wou praten.

(Frontline is een informatiecentrum waar Zille het eerste contact zocht om hulp en steun te krijgen.) Zodoende ging de discussie om de vraag of wij principieel bereid zijn om met mannen te praten of niet. Zilles wens was geen onderwerp van discussie meer en veel vrouwen gingen al snel weg terwijl anderen probeerden vrouwen over te halen toch met mannen te praten. Er werd arrogant gereageerd op Zilles andere levenswijze (n.l. dat ze overwegend met mannen omgaat): Sommige vrouwen maakten duidelijk dat ze zelf een andere keus gemaakt hebben daarin, maar dat solidariteit met Zille wel heel noodzakelijk is. De vrouwen probeerden Zille te vragen wat zij voor zichzelf wou. Zij zou meer moeten proberen naar haar eigen wensen te kijken in plaats van altijd weer de verantwoordelijkheid op zich te nemen voor andere vrouwen, de beweging en hun handelen. Maar aan de andere kant was juist het feit dat er niet omgegaan werd met Zille en haar situatie door de vrouwen in de beweging de reden dat Zille telkens weer de verantwoordelijkheid moest nemen, zelf actief moest worden om voor elkaar te krijgen dat er verder dingen zouden gebeuren. Zille verklaarde dat ze geen eenduidige manier voor ogen had hoe hiermee omgegaan moet worden, maar ook niet bereid was een kant en klare strategie aan te bieden omdat vrouwen

(en mannen) daar zelf achter moeten komen. Dus het is aan de vrouwen zelf, die niet met mannen willen praten, om wel een mogelijkheid te vinden hun standpunt te bepalen en ermee om te gaan. In het verloop van de discussie werd dat dan ook geprobeerd.

Bijeenkomst van de Amsterdamse vrouwen op donderdag avond 6-7-89

's Avonds na de eerste grote vergadering kwamen de Amsterdamse vrouwen bij elkaar. Allereerst werd duidelijk dat vele vrouwen tot nu toe nog niets van de verkrachting wisten; ze wisten ook niet dat deze vrouw nu in Amsterdam is. Toen werd nog een keer kort verteld wat er 's middags tijdens de grote vergadering met Zille besproken was. De Amsterdamse vrouwen erkenden dat onder elkaar veel mis gelopen is. Er is geen informatie over de verkrachting doorgegeven, nog is door vrouwen die het wel wisten het initiatief genomen om daartegen met elkaar actie te ondernemen. Voor veel vrouwen was het bijzonder moeilijk dat Zille vanuit haar eigen realiteit ook de dialoog met mannen wilde aangaan en zij zelf dat helemaal niet wilden. Enkele vrouwen waren wél bereid om met Zille naar de afspraak in Frontline (FL) te gaan om haar te steunen bij dit gesprek.

Verder was er besloten om de bewoners van Van Hall een ultimatum te stellen waarin zou worden geeist dat zij binnen een week stelling zouden moeten nemen, anders zouden ze sancties kunnen verwachten. Dit laatste werd later weer verworpen. Er werd een alarmlijst opgesteld zodat de contacten ook buiten de vrouwenweek verder door zou kunnen gaan. Verder zal deze lijst het mogelijk maken dat vrouwen die te weinig tijd hebben voor de vele vergaderingen en die het toch belangrijk vinden om het verloop van deze zaak te volgen zich bij andere vrouwen kunnen informeren.

Tweede bijeenkomst in het kamp met Zille vrijdagmiddag 7-7-89

Deze bijeenkomst was bedoeld om de afspraak tussen Zille en FL om een stuk te schrijven voor te bereiden. Ter ondersteuning van Zille moesten en wilden vrouwen meegaan. In het begin vroegen vrouwen uit Hanau waarom vrouwen uit Amsterdam tot nu toe niet gereageerd had-

den en wat het resultaat was van de vergo van de Amsterdamse vrouwen de vorige avond. Dan vertelde Zille dat ze de avond daarvoor door een vent in Van Hall was bedreigd, terwijl twee andere mannen erbij waren zonder haar te helpen. Dit betekende een nieuwe schok en maakte haar nog onzekerder. Deze vent had haar met geweld bedreigd voor het geval dat ze niet alleen de verkrachter maar ook Van Hall in z'n geheel zou "aanklagen". Ze zei dat ze nu geen kracht meer had, definitief kapot was. Ze voelde de gehele ontwikkeling van het publiek maken van haar verkrachting tot deze bedreiging als een tweede verkrachting. De in de loop van deze tijd ondervonden vernederingen, scheldpartijen, seksistische gedragingen en het niet of ontoereikend ingaan op haar door de mensen om haar heen vond ze achteraf erger en had een diepere indruk achtergelaten dan de verkrachting op zich. Ze zou geen andere vrouw aanraden zo als zij de publiciteit te zoeken, zelf

aktief te worden omdat het te veel kracht vergt. Ze had gedacht deze kracht te hebben om voor zichzelf en voor andere vrouwen met vergelijkbare ervaringen in het offensief te treden, maar zij had ervaren dat het voor haar steeds onmogelijker wordt. Op dat moment maakte het haar helemaal niets meer uit of er nog iets zou gebeuren en door wie, zelf was ze niet meer in staat om nog te reageren. De vrouwen uit Amsterdam vertelden dat ze op hun vergadering hadden besloten te reageren ook zonder Zilles deelname en vroegen haar toestemming die ze ook gaf. Zille wilde nog wel aan het gesprek in FL deelnemen en ook dat vrouwen uit het kamp mee zouden gaan.

Vrouwen vroegen haar naar de naam van de kerel die haar bedreigd had, deze wou ze niet zeggen. Zij had er geen vertrouwen in dat er op een verantwoordelijke manier mee omgegaan zou worden en ze was bang dat de situatie weer op een voor haar ondragelijke manier zou eskaleren. Andere vrouwen wierpen tegen dat het belangrijk was te weten wie hij was omdat het waarschijnlijk was dat ze hem kennen en met hem te maken hebben. Weer andere vrouwen vonden dat ook die mannen die de bedreiging tegen Zille getolereerd hadden genoemd zouden moeten worden. De discussie die volgde maakte duidelijk dat het niet om enkele namen ging maar om de angst van vrouwen om repressailles. Het is de zaak van de mensen van Van Hall te kijken wat ze doen met het gedrag van bepaalde kerels en hun onderlinge relaties. Voor ons moet de vrouw het belangrijkste zijn. We moeten eisen dat geen vrouw meer zo behandeld wordt, dat geen vrouw meer bang gemaakt wordt om naar buiten te komen met haar verhaal. Het moet, duidelijk gemaakt worden dat het feit dat ze bang gemaakt wordt ook geweld is.

Bijeenkomst in Frontline op vrijdag middag 7-7-89

Het begon met chaos en ruzie omdat al snel bleek dat verschillende mensen verschillende ideeën hadden over de bedoeling van de middag:
-ee open brief schrijven
-een stellingname van Van Hall te eisen
--verschillende concepten daarvoor (van FL) samen te vatten in een brief
-princiële discussie
-gesprek met mannen van Van Hall

Zille was totaal in de war en wilde alleen nog maar weg omdat ze geen zin meer had continue aanleiding voor ruzies te zijn. Haar werd duidelijk gemaakt dat niet zij maar wat er met haar gebeurd is aanleiding voor de ruzies is. In de aansluitende poging tot discussie eistte Zille dat er over gepraat zou worden dat ze bedreigd werd. De sfeer werd erger toen er opeens een vent uit Van Hall (vriend van de verkrachter) opdook en vanzelfsprekend aan tafel ging zitten. Hij kreeg urenlang de kans zichzelf en de verkrachter als slachtoffer voor te stellen en om begrip te vragen. De verdorde strategie van kerels om door het omdraaien van de rol van slachtoffer en dader het gebeuren te relativiseren en (zodoende) ons te verzwakken!! Sommige vrouwen gingen weg omdat het niet om uit te houden was, andere bleven om Zille te ondersteunen en tekeer te gaan tegen dit omdraaien van rollen. Pas toen Zille de vent van aggressief gedrag beschuldigde tijdens eerdere gesprekken met haar over de verkrachting en hij dit ontkende werd hij eruit gegooid. Zodoende hadden we weer dezelfde chaos als in het begin. Niemand was nog in staat nog een stuk te schrijven zodat dit werd doorgeschoven naar de volgende dag. Zille besloot -nadat ze kort met een haar vertrouwde vrouw gesproken had- nu toch de naam te noemen van de vent die haar de avond daarvoor bedreigd had. De reden hiervoor was dat er meerdere personen aanwezig waren die met deze vent samen werken. Ze waren zeer geschokeerd. Aan het eind van de discussie hadden de aanwezigen een duidelijker beeld van wat een marteling de weken sinds de verkrachting voor Zille geweest moeten zijn en dat er teveel van haar gevraagd was.

Bijeenkomst in het kamp op zaterdag middag 8-7-89

De reden voor deze ontmoeting was, te bespreken welke punten wij, de vrouwen in het kamp, in het stuk wilden hebben, dat in FL geschreven zou worden.

Op dat moment bestond het idee van de lui van Van Hall een stellingname t.a.v. hun (niet) reactie op Zille te eisen. Maar omdat het voor ons duidelijk was, dat een stellingname alleen uit domme uitvluchten en leugens zou bestaan, zagen we er meer in een publieke discussie af te dwingen zodat de lui van Van Hall niet langer een discussie uit de weg kunnen gaan. Niet alleen Van Hall maar de hele beweging moet de discussie over geweld tegen vrouwen voeren en over macho gedrag en dergelijke praten. Het stuk zou iedereen tot een reactie/stellingname aan moeten zetten. Bovendien moet er in terug te vinden zijn dat we het spuugzak zijn (twee jaar geleden, drie maanden geleden nog werd er slecht gereageerd op verkrachtingen). Vrouwen worden en werden

den (hier iets niet opgevangen) wanneer ze publiek maken dat ze verkracht zijn. Wij moeten nu eindelijk een voorbeeld stellen, dat het anders kan en moet gaan. We hadden ook geen zin in een heen en weer van brieven en reacties.

Nog steeds willen verkrachters en hun vrienden zich tot slachtoffer (laten) verklaren (zie gesprek in FL met de vriend van de verkrachter) omdat ze toch zooc zielig zijn enz. We zijn het zat nog langer naar zulke verhaaltjes van mannen te luisteren. Iedere vent heeft wel een "verontschuldiging" of uitvlucht waarom hij niet of grof op de vrouw reageerd die haar verkrachting openbaar maakt. Ook wij vrouwen moeten ons de vraag stellen of wij op een goede manier met de vrouw omgaan. Het blijkt nog steeds moeilijk te zijn op een verkrachting binnen de eigen beweging te reageren omdat de verkrachters bekenden/vrienden zijn. Maar wij moeten in het verhaal van de vrouw meteen geloven en haar ondersteunen. Het blijkt namelijk een probleem te zijn (snel) een duidelijk standpunt in te nemen wanneer de verkrachter een bekende is. I het geval van Zille en haar situatie was het ook moeilijk haar probleem (n.l. dat hij een vriend van haar was) te begrijpen en ermee om te gaan omdat de meeste vrouwen er niet met mannen over willen praten. Maar Zille wou wel met hun praten (net als sommigen van ons bereid zijn met verkrachter(svriendjes) in de beweging te praten) om begrip te kweken. Voor de verkrachte vrouw is het belangrijk met haar verkrachter te praten om het gebeurde te verwerken en te kunnen begrijpen, dat een man die zij kende en aardig vond haar heeft verkracht.

En om te begrijpen waarom de andere mannen (in Van Hall) haar zo walgelijk hebben behandeld toen zij hier met hen over wilde praten. We moeten haar in deze gesprekken ondersteunen om te voorkomen dat ze konstant door maannen in vraag wordt gesteld, ongelofwaardig wordt gemaakt. Wij moeten tijdens deze gesprekken de mannen ongelofwaardig maken.

Een ander punt ging over axes. We wilden axie o.a. tegen die vent maar dat mag niet zonder toestemming van de verkrachte vrouw gebeuren. Over de wens van de vrouw mag nooit heengelopen worden, maar er moet ingegaan worden op wat de vrouw wil. Dit om te voorkomen dat anders de angst om naar buiten te treden nog groter wordt.

's Avonds was er dus ook een uitwisseling tussen enerzijds de ervaringen van de workshop en anderzijds die van FL. Hieraan deden ook italiaanse vrouwen mee. Omdat de verkrachter (hij komt uit Triest/Italië) op dit moment weer in Italië is was het voor hen heel belangrijk meer over de gebeurtenissen te weten. Ze wilden in ieder geval informatie over deze man in hun steden en vooral in de muziekscene verspreiden, en italiaanse bands tot boycot van Van Hall oproepen.

Bijeenkomst in Frontline op zondag middag 9-7-89

Op deze vergo werd de chronologie van Zilles verhaal opgesteld. Daarbij bleek dat het onverwacht lang duurde om de essentie en betekenis van bepaalde gebeurtenissen en stemmingen uit het verhaal te filteren en te beschrijven.

Punten om over na te denken

Omdat we allemaal weten dat bijna alle verkrachters echtgenoten, vrienden, kennissen zijn, is het niet alleen een probleem van de individuele vrouw, dat zij verbijsterd is over de breuk (=een man die je als vriend hebt gezien blijkt een verkrachter te zijn) en om verklaringen en discussie vraagt. We zien een parallel tussen het probleem wat de vrouw heeft met het feit door een bekende man verkracht te zijn en het probleem dat de beweging heeft met het feit dat het iemand uit de beweging is. Verbreking van de relatie, verbijstering en de vraag om verklaring.

-Ondanks dat we dat weten, zijn er veel te weinig continue discussies principieel over geweld tegen vrouwen, om een strategie te ontwikkelen, om voorbereid te zijn als verkrachte vrouw, als vriendin, als vrouw in de beweging.
-Als een verkrachte vrouw een discussie (met onder andere de verkrachter) nodig heeft om alles te verwerken, moeten vrouwen voorkomen dat deze vrouw een kruisverhoor ondergaat en dat ze moreel be- en veroordeeld wordt. De discussie moet niet iedere keer weer geïndividualiseerd worden maar als deel van de gehele strijd tegen het altijd aanwezige geweld tegen vrouwen gezien worden.

Het moet ook duidelijk gezegd worden dat het wel ontzettend walgelijk is dat Zille nu ook nog bang moet zijn voor expliciet uitgesproken bedreiging. Het blijkt zo moeilijk te zijn om echte hulp te bieden omdat we allen op dit moment nog geen antwoord hebben op de vraag waarom een bekende haar kon verkrachten.

Op dit punt aangekomen moesten vrouwen weg om in FL het stuk te schrijven. Daarom werd er een afspraak voor 's avonds gemaakt om onze ervaringen uit te wisselen en onze discussies samen te vatten.

Bijeenkomst in Frontline op zaterdag middag 8-7-89

De tweede bijeenkomst met FL was tamelijk positief maar niet echt produktief (omdat de discussie in drie talen gevoerd moest worden ging het heel langzaam). Wij vertelden over de discussie 's ochtends in het kamp en stelden vast dat de mensen van FL op dezelfde manier over de problemen gediscussieerd hadden. We hebben gekonstateerd dat het niet mogelijk was de open brief met zo'n grote groep te schrijven.

Dus zijn twee vrouwen in Amsterdam gebleven om met Zille en een man van FL de chronologische loop van de gebeurtenissen op papier te zetten. Dit bleek veel moeilijker dan oorspronkelijk verwacht. We hebben een afspraak voor de volgende dag gemaakt.

Bijeenkomst in het kamp op zaterdag avond 8-7-89.

Dezelfde middag hadden een aantal vrouwen aan de workshop 'geweld tegen vrouwen' deelgenomen. De uitwisseling met vrouwen uit andere steden en landen betreffende hun omgaan met verkrachting en geweld tegen vrouwen was zeer belangrijk voor onze actuele discussie en beïnvloedde het verloop van de daarop volgende discussies.

-Solidariteit onder vrouwen wordt pas mogelijk wanneer we in het algemeen hierover praten en ons duidelijk is wat als solidariteit vereist wordt.

-Het verwerkingsproces van de vrouw heeft tijd nodig om de relatie met de betrokken personen duidelijk te krijgen (dit kan ook een gesprek met de verkrachter betekenen) en juist daarbij hebben de vrouwen een belangrijke medeverantwoordelijkheid.

-De angst van de vrouw voor repressies (door verkrachter, vrienden, beweging) in de vorm van dreiging met geweld, stomme reacties is op zichzelf al geweld en betekent een tweede verkrachting. Tegen deze bedreigingen en aanvallen moet door de vrouwen gezamenlijk ingegaan worden.

-De vrouw weet (zonder dat het expliciet is gezegd) dat ze haar mond moet houden ('zwijgplicht'), of door de bedreiging geuit door de verkrachter (svriendjes) of door een algemene angst voor de gevolgen die een discussie in de beweging kan hebben. De 'zwijgplicht' geldt ook voor vrouwen die van de verkrachting gehoord hebben. Iedere keer wordt aan de betreffende vrouwen te verstaan gegeven dat zij de oorzaak van alle conflicten zijn. Wij moeten ervoor zorgen de vrouwen sterk te maken dat zij niet de oorzaak zijn maar het geweld tegen hen.

-Belangrijk is dat ons vrouwen allemaal duidelijk wordt dat de vrouw nooit de oorzaak is maar de sexeoorlog op zich. Hiervoor zijn discussies nodig, die niet ná maar vóór de verkrachting nodig zijn. Dan vindt de vrouw de zekerheid geweld tegen haar als zulks te benoemen en ertegen in te gaan. (Verkrachting betekent voor ons niet alleen de door mannen gedefiniëerde uiterste daad van geweldpleging maar omvat het gehele door vrouwen ondervonden geweld.)

-Het is vaak moeilijk om ermee om te gaan dat de verkrachte vrouw geen axie tegen de verkrachter wil en wij dit juist wel willen. Zolang wij niet in staat zijn een continue discussie over geweld tegen vrouwen te voeren en verkrachting hierin als een probleem te zien, zullen we bij iedere volgende verkrachting bij de vraag blijven steken wat we moeten doen. Een axie tegen de verkrachter (b.v. uit de beweging zetten) zorgt niet automatisch voor de noodzakelijke discussie maar sluit eerder dit ene specifieke geval af, zonder dat het verder uitwerking op de beweging heeft. De "goeien" kunnen zich van de "kwaaien" distancieren.

-Vrouwen die weten dat een vrouw openbaar wil maken wat voor een geweld haar aangedaan is moeten dit tot gemeenschappelijk thema maken en hun verantwoordelijkheid nemen.

-De sfeer onder vrouwen is niet zo dat een verkrachte vrouw opgevangen kan worden - het gedrag naar de vrouw toe wordt afhankelijk gemaakt van de manier waarop zij met de verkrachting omgaat.

Geweld tegen vrouwen is overal en overal moeten vrouwen erover praten en mogelijkheden tot gemeenschappelijk solidair gedrag en axie te vinden. We vinden deze eerste aanzetten in het kamp. Gemeenschappelijk met vrouwen uit vele steden en landen komen wij tot een uitwisseling van gedachten, ervaringen en posities. Daarom hebben wij geprobeerd om sommige stellingen te documenteren.

p.s. Voor vrouwen die meer willen weten over het preciese verhaal van Zille is het boven beschreven artikel van FL en de vrouwen van het kamp inmiddels te verkrijgen in FL.

p.s. Als we praten over 'beweging' bedoelen we 'bewegingen' en 'groepen'.

*Vrouwen uit Amsterdam
en Frontline:
open brief gestuurd
aan de muziekscene*

We zijn een groep mensen uit Amsterdam die bij elkaar zijn gekomen om ons bezig te houden met de verkrachting van de Duitse vrouw Zille, door een lid van de Amsterdamse scene, Miguëlle. We hebben als groep naar Zille's verhaal geluisterd, over verkrachting gediscussieerd, zowel op persoonlijk als om het stil te houden omdat ze niet wisten of Zille wilde dat iedereen het zou weten. Ze hadden er niet aan gedacht wat de reacties zouden zijn en dat die nog pijnlijker zouden zijn voor haar ("was het leuk gisteravond, leuk konsert?") Zille wilde het wel openbaar maken. Ze nam het initiatief om naar konsertzalen te gaan om haar verhaal te vertellen en op algemeen niveau. Ideeën uitgewisseld, veel geleerd en uiteindelijk de pen op het papier gezet met de bedoeling de aktiebeweging (waar dan ook) een diepgaand beeld van deze specifieke situatie te geven.

Zille had een konsert voor SCA, Miguëlle's band, in Hanau geregeld. Daar werden de twee vrienden. Miguëlle nodigde Zille uit om mee te gaan naar de volgende show van de band, de volgende avond. Die avond werd Zille door Miguëlle verkracht. Na 1½ uur lukte het Zille te ontsnappen en naar de kamer te rennen waar de andere bandleden waren. Ze zocht haar toevlucht bij hen en legde natuurlijk uit wat er met haar was gebeurd. De direkte reactie van SCA was om Miguëlle uit de band te gooien en ze beloofden Zille dat ze alles zouden doen om het voor Miguëlle onmogelijk te maken nog langer in Amsterdam te spelen of te leven.

Zille ging terug naar Hanau, waar niemand wist wat er was gebeurd. Zille's vrienden hadden besloten om ervoor te zorgen dat het niet kon worden genegeerd. Twee weken later belde ze SCA in Amsterdam om te horen wat er met Miguëlle was gebeurd. De band legde uit dat ze naar Miguëlle's woning waren gegaan, de Van Hall (een kraakpand konsertzaal en oefenruimtes), en de bewoners verteld over de verkrachting.

Klaarblijkelijk was er verder niets gebeurd. SCA had ook een brief geschreven die de situatie uit zou moeten leggen. Deze openbare brief was volgens Zille niets meer dan een poging de naam van de band schoon te wassen.

Geheel ontevreden kwam Zille met 3 Duitse vrienden/innen naar Amsterdam om Miguëlle, Van Hall en SCA met haar te konfronteren. Daar kwam Zille samen met 8 mensen van de Van Hall en iemand van SCA. De andere bandleden kwamen niet opdagen en raadden haar aan om "het stil te houden, kritiseer hen niet openlijk want dan worden ze misschien gewelddadig". Het was gelijk duidelijk dat de rollen waren omgedraaid en dat nu Miguëlle het slachtoffer was. Zille werd onderzocht en ervan beschuldigd hun levens alleen maar moeilijk te maken. Ze werd als een leugenaar behandeld en gevraagd om bewijzen in de vorm van kneuzingen of blauwe plekken te tonen. Ieder woord van Zille werd teruggeworpen en verworpen. Ze werd werkelijk gevraagd hoe het mogelijk was dat Miguëlle met slechts twee handen zowel haar beide polsen als haar nek vast kon houden. Er werd gesuggereerd dat Zille een relatie met Miguëlle wilde en dat hij niets met haar te maken wilde hebben en dat ze dus wraak zocht. Tijdens deze vergadering ontkende Miguëlle de verkrachting. Persoonlijk tegenover Zille zowel voor als na deze vergadering, vertelde hij haar dat het hem speet en legde hij uit dat hij dronken was.

Zille wilde dat haar verhaal openbaar zou worden en ging naar de NN (landelijk aktieblad) waar ze naar Frontline werd gewezen (internationaal info-centrum). Individuen van beide groepen gingen met Zille aan de slag om een vergadering te regelen om erover te discussiëren.

Ondertussen was Miguëlle hem gesmeerd. Veel mensen, waaronder het laatste solidaire SCA-bandlid, hielden de zaak voor gesloten en probeerden Zille te overtuigen dat ze deze vergadering af moest zeggen. De vergadering ging wel door en meer en meer mensen werden erbij betrokken. Waaronder vrouwen van de Internationale Vrouwenweek, alwaar de aandacht op deze zaak werd gevestigd door drie Duitse vrouwen die woedend waren over het algemeen heersende gebrek aan reactie op Zille's verhaal.

Opnieuw ging Zille naar de Van Hall. Opnieuw werd ze met agressie gekonfronteerd, zelfs bedreigd door een man die daar niet woont, in het gezelschap van twee mannen die er wel wonen. "Je kunt Miguëlle opzoeken, zijn ballen afsnijden, ik hang ze zelfs om mijn nek en je hebt mijn zegen. Maar ik heb geen problemen met de Van Hall en als je een boycot begint of als er ook

maar iets met de Van Hall gebeurt, dan maakt het niets uit dat je een meisje bent, dan sla ik je persoonlijk in elkaar". Zille voelde alsof ze met deze bedreiging voor een tweede keer was verkracht en realiseerde zich dat ze niet langer in staat was om nog langer de konfrontatie met deze mensen aan te gaan. Ze ging echter wel door met de discussies.

Het was binnen deze discussies, dat veel vragen, kritiek en feiten bovenkwamen.

We zetten vraagtekens bij het feit dat het steeds Zille zelf was die initiatieven moest nemen om deze vergaderingen te organiseren en door te zetten.

We zetten vraagtekens bij de manier waarop Zille's verkrachting binnen de Van Hall werd gebruikt om een interne huisruzie uit te vechten. En ten slotte zetten we vraagtekens bij onze eigen reactie, omdat Zille alleen werd gebruikt om verkrachting binnen de scene aan te vallen, in plaats van met haar om te gaan als een mens die voor ons staat met haar eigen pijn en ervaringen.

Met haar persoonlijk om te gaan, zou een onderdeel moeten zijn van hoe we met het hele onderwerp omgaan. Zille's verkrachting is geen uitzondering. Het is geen ongewone reactie dat Zille steeds weer terug gaat naar de Van Hall om de bewoners ermee te konfronteren en de vragen te blijven stellen. Het komt heel vaak voor dat slachtoffers van verkrachtingen door vrienden, naar de verkrachter terug gaan. Of naar diens vrienden om de vraag van het "waarom" beantwoord te krijgen. Dit is iets dat niet ontkend kan worden en dat alle steun verdient. Het is dus ook de verantwoordelijkheid van de solidaire mensen ervoor te zorgen dat deze ontmoetingen niet uitlopen in een soort 'smeris-verhoor' of in een langdurig vragen naar de fysieke omstandigheden.

Het slachtoffer moet ten alle tijde worden ondersteund, niet alleen mentaal maar ook fysiek. Dus vergezeld worden door solidaire mensen. Het was Zille zelf die dit naar voren bracht: Zelfs wanneer de vrouw (het slachtoffer) zelf zegt dat ze wel alleen ergens naar toe kan gaan, is het toch beter als iemand de hele tijd bij haar is. We zeggen dus dat het waarschijnlijk beter is te dicht bij iemand te zijn dan op te grote afstand. Vanwege het absolute gebrek aan ondersteuning gedurende deze martelgang, werd ze steeds weer gekonfronteerd met absoluut onakseptabele situaties en houdingen. Voorbeelden: De bedreiging, de 'verhoren' en het terugtrekken van steun door enkele vrouwen vanwege Zille's keuze ook mannen bij het discussieproces te betrekken.

Verkrachting is iets dat de hele beweging aangaat. Het is niet alleen de verantwoordelijkheid van de vrienden/innen van de slachtoffers.

Verkrachting kan net zo min geaccepteerd worden als racistische of fascistische misdaden. Het is een misdaad tegen onze beweging. Daarom de verantwoordelijkheid van ons allemaal. Er bestaan geen excuses om je ervan af te wenden wanneer je ermee gekonfronteerd wordt.

We bedanken Zille voor de moed en de kracht die ze heeft gehad om haar stem te verheffen en de stilte te breken. Om de ogen te openen en vooral door te gaan, ondanks alle tegenslagen.

naschrift

De band was niet bereikbaar voor commentaar (zij waren op vakantie), en een correctie: NN heeft Zille niet doorverwezen naar Frontline, zij wilde daar zelf heen en een medewerkster van de vrouwenredactie is toen met haar meegegaan.

aan alle 99

De afgelopen week is er in Ruig-oord een Internationale VROUWEN-week geweest waar vele VROUWEN uit autonome - anti-imperialistische groepen bij elkaar gekomen zijn. Tijdens deze week kwam Zille een Duitse vrouw uit Hannau naar het VROUWENkamp om te vertellen dat zij drie weken geleden verkracht is door een man die in een kraakpand (Van Hall) in Amsterdam woonde.

Omdat ze niet kon begrijpen waarom de zaak rustig werd gehouden kwam ze naar Amsterdam. Hier heeft zij met een aantal bewoners en gebruikers (die in Van Hall oefenen) gepraat en is daarbij op vernederende en agressieve reacties gestoten. Ze werd zelfs bedreigd door een man die niet in Van Hall woont, in het bijzijn van twee mensen die er wel wonen. Hij dreigde haar in elkaar te slaan als zij verder iets tegen Van Hall zou ondernemen. De afgelopen dagen hebben wij heel veel gepraat over verkrachting (juist door een bekende man), de poging van VROUWEN om dit openbaar te maken en de moeilijkheid (ook in andere steden en landen) adequaat op een dergelijke gebeurtenis te reageren.

Wij hebben gekonstateerd dat in vele van onze groepen en bewegingen geen goede sfeer bestaat om een verkrachte vrouw op een goede manier te ondersteunen, verkrachting door bekenden openbaar te maken en actie te ondernemen tegen verkrachting.

We willen nu een aanzet geven om die sfeer wel te creëren.

VERSLAG VAN DE VROUWEN=VERGO IN WICCA, 15 juli

Verkrachting is de extreme vorm van sexismen; daar moet konstant tegen geageerd worden, niet alleen als het zich extreem voordoet. Wanneer een vrouw openbaar wil maken dat ze verkracht is, moeten vrouwen de keuze maken direkt achter haar verhaal te staan, ook als de verkrachter een bekende/vriend is. Er moet voorkomen worden dat de vrouw alleen naar buiten moet komen met haar verhaal.

De angst die ook vrouwen hebben, om een verkrachte vrouw te benaderen, moet overwonnen worden, want de vrouw wil juist reacties als ze het openbaar maakt. Het taboe en de zwijgplicht zijn juist een deel van de terreur rond verkrachting: zwijgplicht maakt solidariteit tussen vrouwen onmogelijk en het 'geval' wordt in de privé-sfeer geduwd, waardoor het structurele probleem ontkend wordt.

Een dialoog met de dader(s) aangaan is problematisch, omdat dit vrijwel altijd rol-omdraaiing tot gevolg heeft; de vrouw wordt aanklaagster, de man het slachtoffer.

Het idee een meldpunt te maken voor vrouwen, zodat ze daar met hun verhaal kunnen komen, heeft een groot nadeel: het is onpersoonlijk en zoiets wordt snel bureaucraties van aard. Aan de andere kant: het zou normaal moeten worden dat vrouwen ermee naar buiten komen en daarin niet alleen staan, want het gaat ons allemaal aan. Over verschillende opvang- en aktievormen moet zeker nog meer gepraat worden.

Op de vergadering werd besloten een wekelijkse vrouwenavond te organiseren in Vrankrijk (meer nieuws hierover volgt).

MACHO'S VINDT JE OVERAL WIJ BEGONNEN BIJ VAN HALL

VAN HALL ONDERGEKALKT

Dinsdag 18/7 hebben boze vrouwen Van Hall ondergekalkt met de leuzen:

- eerst de macho's in Van Hall, dan de macho's overal boycotten!
- vergewaltiger, wir kriegen euch!
- boycot rapists and theit supporters
- (een Italiaanse leuze vrij vertaald:) van iedere verkrachter hakken wij een bal eraf

Deze aktie gebeurde nav de reacties van sommige mede-bewoners/gebruikers van het pand, op een vrouw die een maand geleden verkracht is door een bewoner (nu ex bewoner). De bedreigingen en beledigingen die deze vrouw moest aanhoren zijn kenmerkend voor de houding van veel mannen: ontkenning van hun medeverantwoordelijkheid voor hun alledaagse sexistiese gedrag.

Wij zijn de macho's zat!
We begonnen bij Van Hall!
Vrouwen boycotten Van Hall!
Omdat zij over de rooie gingen hebben ze inmiddels de leuzen blauw overgeverfd (met hun neuzen op onze feiten gedrukt.)

Wij gaan door dit gedrag zwart te maken !!!

PROTEST TEGEN DIERGEBRUIK BIJ CIRCUS KRONE

Woensdagavond 2 augustus hebben leden van het Anti Diergebruik Komitee (ADK) actie gevoerd bij de Haagse premiëre van circus Krone. Zij hebben onder andere pamfletten uitgedeeld aan publiek en circusmedewerkers. Circus Krone dat van 2 t/m 15 augustus zijn tenten opslaat op het Malieveld, gebruikt voor zijn shows honderden dieren. Aan het publiek is gevraagd Krone niet meer te bezoeken, om zo geen steun te verlenen aan deze vorm van diermisbruik. Ook bij gemeenteraad en college van B&W van 's-Gravenhage is per brief geprotesteerd tegen het verlenen van vergunningen aan circus Krone. Het ADK vraagt in zijn brief voortaan geen vergunningen meer te verlenen aan circussen met dieren. Aan iedere gemeente die door Krone bezocht wordt, zal een gelijkkluidend verzoek gedaan worden. Het op 26 juli op uitnodiging van circus Krone afgelegde bezoek aan de circusdierentuin heeft het ADK niet tot andere standpunten kunnen brengen. Het ADK is van mening dat de aangetroffen situatie zijn argumenten alleen maar onderteunt.

Het grootste circus van Europa misbruikt honderden dieren voor de shows, waarin dierennummers centraal staan. De slachtoffers zijn onder andere witte tijgers, olifanten, paarden, zebra's, apen, krokodillen, een neushoorn en een nijlpaard. Zij worden gebruikt als trekpleisters voor het publiek. Deze circusdieren sleept men het hele jaar door Europa.

In traliekooien en stallen, soms zelfs vastgeketend, brengen ze hun leven door. Ze worden gedwongen allerlei vreemde kunstjes te doen die niet natuurlijk zijn. Ze moeten op hun achterpoten lopen, in hun voorpoten klappen, door (brandende) hoepels springen, over koorden lopen, krijgen kleren aan, etcetera.

Deze dieronwaardige kunsten worden afgedwongen met voer of door middel van zware dressuur en straffen met behulp van prikstokken en zweepen.

De "zachte dressuur", waarbij gebruik gemaakt wordt van "natuurlijke aanleg", heeft niets met dierenliefde of respect voor het dier te maken. Het feit dat de acts met voer worden afgedwongen, maakt dergelijke vertoningen niet minder platvloers. Het is ook niet waar dat de "harde dressuur", gebaseerd op het breken van de wil van de dieren, geheel verdwenen is.

Door circussen worden nog steeds dieren uit het wild gehaald, ondanks het feit dat ze met uitsterven bedreigd worden.

In het circus mag een dier geen dier meer zijn. Ze worden gevangen gehouden en mogen niet meer leven volgens hun instincten. Daardoor gaan ze gestoorde gedragingen vertonen. Ze ijsberen in hun kooien of staan er juist helemaal wezenloos bij, zuigen uit verveling op tralies, bijten aan hun vacht en verwonden zichzelf. Alles wijst op verveling en afstomping.

Jaarlijks bezoeken tientallen circussen die dieren misbruiken ons land. Dit wordt door overheden, media en publiek als de normaalste zaak beschouwd. Het ADK heeft in het geheel niets tegen op circussen met clowns, akrobaten en trapezewerkers, maar vindt het gebruik en misbruik van dieren onaanvaardbaar. Daarom zal het Anti Diergebruik Komitee haar campagne tegen deze onethische vorm van vermaak voortzetten.

-EINDE BERICHT-

Nadere informatie: 020-715275
(Sandra van de Werd)

Het Anti Diergebruik Komitee wil met zijn activiteiten bereiken dat publiek, politiek en media gaan beseffen dat dieren niet minder zijn dan mensen en ook recht hebben op een eigen, vrij leven. Het discrimineren van levende wezens alleen op grond van hun soort is een vorm van vooroordeel, die al even immoreel en onverdedigbaar is, als discriminatie op grond van ras en sexe.

Anti Diergebruik Komitee,
Postbus 53266,
1007 RG Amsterdam.

ANTI DIERGEBRUIK KOMITEE contra CIRCUS KRONE -the story so far-

Vanaf 22 juni heeft circus Krone zijn tenten opgeslagen in ons nederlands landje. Met zijn 400 medewerkers en meer dan 250 dieren (witte tijgers, olifanten, zebra's, paarden, een giraffe etc etc etc) is Krone het grootste Europese circus. Sinds de première van 22 juni in Heerlen is er al 6x actie gevoerd tegen het ge-, en misbruik van dieren. De argumenten zijn als volgt:
-Voor de kas van het circus en het vermaak van mensen worden talloze dieren in circussen hun hele leven opgesloten in zo klein mogelijke hokken en zo heel Europa doorgesleept.
-De dieren die zich door gebrek aan natuurlijke omgeving en mogelijkheden (jagen, voedsel zoeken, spelen etc) gaan vervelen, worden neuroties en gaan stereotiep gedrag vertonen (slurf-zwaaien, ijsberen etc)

-De enige keer dat de dieren uit hun hokken komen is om kunstjes te doen, die ze van nature nooit zouden doen. Hoewel er beweerd wordt van niet, wordt veel van de dressuur afgedwongen met zweepen en stokken. Van roofdieren is het gebruikelijk nagels uit te trekken.

Bij de eerste actie in Heerlen, trachtten de activisten, gewapend met spandoeken, sandwichborden en folders, zich nog vast te ketenen aan het circus, uit protest en om de toegang te belemmeren. Door de agressieve reacties van circuspersoneel (i.s.m. de smeris, die beiden al in grote getale stonden te wachten) deden deze poging echter mislukken. Bij de volgende acties in Alkmaar en Amsterdam werd het vastketenen achterwege gelaten, omdat het voor de axievoerders te gevaarlijk was. Bovendien had de politie de kettingen in beslag genomen. Ondanks de aanwezigheid van politie bij aangekondigde acties ben je als activist toch niet veilig voor de vernielzucht, agressie en beledigingen van circuspersoneel en omstanders. Ook het welbekende "Ga eens werken. Wanneer komt je uitkering, trut" was niet van de lucht.

De volkskrant meldde dat de politie had uitgevonden dat het Anti Diergebruik Komitee (ADK) "iets" te maken heeft met de Amsterdamse kraakbeweging (De smerissen waren ook naar het circus gestuurd door hun baas, omdat er krakers zouden komen) (Vele activisten zijn diep beledigd, niet allemaal).

In de media is inmiddels een aardige discussie op gang gekomen betreffende diermisbruik in circussen. Na elke ADK-actie schrijft de zogeheten "Club van Circusvrienden" (lees: klup van dierenhaters) een brief vol onzin aan de kranten waarin activisten worden afgeschilderd als ondeskundige, emotionele herrieschoppers die niet begrijpen hoe lief Krone voor diertjes is. Dressuur zou goed zijn voor dieren in gevangenschap. Maar de dieren zitten toch gevangen en wel omdat ze kunstjes moeten doen. Verder is er nog het fenomeen Corrie Verkerk; als verslaggeefster van het Parool, lid van de club van Circusvrienden en van een speciaal anti-dierenactivisten-klupje, opgericht nadat vorig jaar circus Gruss was "afgelast wegens diermisbruik", heeft zij een druk leven. Toch heeft zij nog tijd genoeg om in het Parool ongenueanceerde artikelen over Krone te schrijven.

Zij wil de dierbeschermers laten overkomen als ongeinformeerde, weke, flutfiguren die nix beters te doen hebben dan circussen vernielen, personeel molesteren en bezoekers lastigvallen. (Wat in werkelijkheid dus niet gebeurd!!)

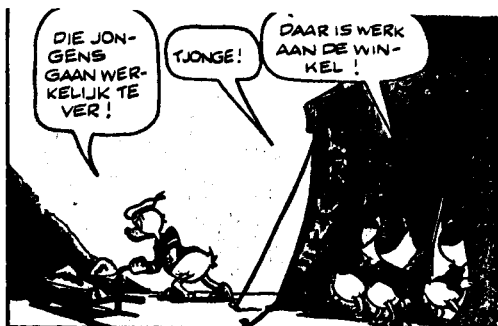
Op deze wijze probeert de pro-circus groep dus de acties voor vrijheid van het dier te verijdelen. Verder tracht men het ADK op velerlei onorginele wijzen te intimeren, door bv bij acties close-up te fotograferen. De manager van het circus Ferdinand Banning (Ferdi B.) meldde ons dat hij met foto's kan bewijzen dat degenen die vorig jaar "afgelast wegens diermisbruik" plakten, nu voor Krone staan te demonstreren. (Veel succes, Ferdi)

Op woensdag 26-7-'89 vond er een confrontatie plaats tussen Krone en het ADK. Het ADK was uitgenodigd voor een discussie met Banning, die nog een leger-tje dierpsychologen zou mee-

slepen, omdat hij zijn eigen zaakjes niet kan verdedigen. Helaas waren de dierdeskundigen net op vakantie, zodat de discussie werd afgezegd. Onder de twijfelachtige leiding van mevr. Banning mocht het ADK de dieren bekijken. heel toevallig werden die net gevoederd zodat hun neurotische gedrag verborgen werd. De ADK'ers wisten echter wel beter, daar ze natuurlijk ook eerder hebben rondgekeken zonder de deskundige leiding van mevrouw Banning en hun conclusies hebben getrokken. Al met al voelt het ADK zich gesteekt in zijn overtuiging dat ook Krone -ondanks de onderscheiding van de dierenbescherming in München- dieren misbruikt.

Naast de directe axie tegen Krone en de brieven-schrijverij met kranten, is het onderwerp "diergebruik" in circussen ook op een andere wijze behandeld. Op woensdag 5 juni is in de vergadering van de Commissie Algemene zaken van de gemeenteraad de eis van het ADK behandeld, om aan circussen met dieren geen vergunning meer te verschaffen. (Deze eis stamt nog uit het begin, toen er tegen het Moskous staatscircus axie werd gevoerd.) In de Commissie zaten o.a. van Thijn en R. van Duyn. Eerstgenoemde uitte een hoop woorden met de strekking dat circussen een traditie zijn, maar dat het welzijn wel gecontroleerd moet worden (bladebladebla). Gelukkig was linx wat meer aan de kant van de dieren. Met name R. van Duyn. De PVDA zijn ook bezig het een en ander over diergebruik uit te pluizen en op schrift te stellen. De heer Cnoop Koopmans, die bij radio Noord-Holland een gesprek met de activisten had wilde graag nader contact met de actiegroep en wenste het ADK veel succes.

Het ADK gaat door met axes tegen diergebruik -vooral circussen omdat daar momenteel een landelijke campagne tegen gevoerd wordt- Krone mag voorlopig nog op bezoek van het ADK rekenen, zolang ze in Nederland zijn tenminste, en met een beetje geluk wordt het voorbeeld in andere landen nagevolgd door dierbeschermers. In bepaalde delen van Scandinavië zijn circussen met uitheemse dieren al verboden.

Anti Diergebruik Komitee
Postbus 53266
1007 RG Amsterdam

EUSKADI

De komende twee weken zullen in het hele land feesten gehouden worden die in het kader staan van Baskenland. Vanaf 11 augustus is er een groep van + 30 basken in Nederland. Het zijn mensen afkomstig uit Elorrio, een dorp in de buurt van Bilbao. Het is een autonome groep Basken, die in hun dorp proberen een eigen manier van leven op te zetten, o.a. door het organiseren van activiteiten in het Gaztetxe ('jeugdhuys'), een gekraakt centrum. De activiteiten variëren van optredens (+ 40 per jaar), solidariteitsakties met Nicaragua, theaterkursussen en vrouwenavonden. Bovendien zijn er veel informatieavonden met sprekersters, video's en films over verschillende onderwerpen.

Ze verzorgen hiernaast ook een eigen radioprogramma op de vrije radio, die samen met andere groepen is opgezet.

De Gaztetxe is een gekraakt centrum. Kraken om te wonen is min of meer onmogelijk in Baskenland.

Dat is dan ook een van de redenen dat ze hier in Nederland rond willen kijken: om te kijken hoe het kraken zich hier ontwikkeld heeft. Verder willen ze vooral veel informatie uitwisselen, b.v. over anti-kernenergiestrijd, anti-militarisme, repressie ect.

Zelf hebben ze diverse video's, diaserie's en blaadjes bij zich, terwijl er op de avonden ook muziek zal zijn: een punk-rock bandje (Heriotza) en traditionele baskiese muziek (txalaparte).

Voor plaatsen en data's zie agenda.

WAPENS VOOR EL SALVADOR

Wij, een groep mensen uit het aktie- en informatiecentrum voor Midden Amerika 'Ultimatum', zijn al een tijd bezig met het voorbereiden van de campagne "Wapens voor het verzet in El Salvador". Het is een campagne ter direkte ondersteuning van de strijd in El Salvador, waarbij we een zekere 'provocerende uitwerking' in Nederland niet uit de weg willen gaan. Het idee

voor de campagne ontstond nadat we in aanraking kwamen met vergelijkbare (en succesvolle) campagnes in andere landen in Europa. In bijvoorbeeld West-Duitsland loopt de campagne al acht jaar, zijn er veel mensen actief door geworden en is er meer dan vier miljoen mark opgehaald.

Op het moment dat wij wilden beginnen, enkele maanden geleden, kwam het Salvadoreense verzet FMLN met haar opzienbarende vredesvoorstel. Dat was geen goed moment om met onze geplande activiteiten te beginnen, en we hebben daarom eerst onze aandacht gericht op dat vredesvoorstel, de verkiezingen en (nadat er weer een nederlandse journalist sneuvelde) het helpen organiseren van een demonstratie tegen het nieuwe 'doodseskaderregime'. Inmiddels is het een aantal vredesvoorstellen later. Zoals te verwachten was heeft het nieuwe bewind in El Salvador (en de amerikanen daarach-

ter) nog geen duimbreed aan de eisen toegegeven en is het ook niet serieus op de onderhandelingsvoorstellen ingegaan. ARENA is juist bezig de repressie verder op te voeren en voert nieuwe (anti-terrorisme) wetten in om de repressie legaal te maken. Binnen de campagne willen we ook zorgen voor goede berichtgeving over de ontwikkelingen in El Salvador (en de VS en Europa). We willen regelmatig verslagen opsturen van het binnengekomen nieuws over El Salvador, en binnenkort produceren wij meer materiaal, zoals een folder/affiche en de eerste nieuwsberichten.

groeten,
'Wapens voor El Salvador'
p.a. Ultimatum
Houtkopersburgwal 15
1011 LL Amsterdam
Elke donderdag tussen 14-17.00
uur zijn we daar telefonisch te bereiken: 020-244158

KRAKEN IN NEW YORK

In Manhattan wordt pas de laatste vijf jaar gekraakt in de portoricaanse wijk 'Lower East Side' (Loisaida). In the Bronx en Harlem wordt al langer gekraakt door de zwarte bevolking van die gheto's. Kraken op het dichtbevolkte Manhattan (acht miljoen mensen) is wel even een heel ander verhaal dan kraken in Nederland.

De te kraken huizen zijn erg groot en flink vernield (door de gemeente): er is nauwelijks een dak, vloeren, muren, trappen, waterleiding, riolering, ect. Alle ruimtes liggen tot ooghoogte vol met puin. Het kost jaren om zo'n karkas een beetje 'normaal' bewoonbaar te maken. In de tussentijd is het een harde strijd om te overleven; kamperend in het puin leef je eigenlijk als een beest.

Er zijn veel spanningen van buitenaf. Junkies en crackheads breken je huis open om er te gebruiken. Dopedealers uit de straat kunnen je huis platbranden als je volgens hun een bedreiging vormt voor de handel. En dan zijn er het laatste jaar erg veel krakersrellen geweest waar in de internationale media niets over te horen is: de paar rijke grondontwikkelaars die New York financieel bezitten willen de arme wijken omtoveren tot yuppieparadijzen. Met als gevolg dat de huren in de afgelopen twee jaar verdriedubbelt zijn. Veel mensen zijn dan ook in huurstaking gegaan. Maar velen staan letterlijk

op straat en worden door dit systeem het eiland afgewerkt. Het resterende aantal daklozen, zo'n honderdduizend, worden in zgn. shelters geduwd (slaaphallen, oftewel concentratiekampen, waar iedereen elkaar met aids en tbc ligt te besmetten).

Er zijn honderdentwintig duizend appartementen die leegstaan door speculatie.

Veel kraakpanden worden illegaal gesloopt door deze smerige ontwikkelaars (zoals mr. Trump), wat aanleiding is voor de rellen.

Ik heb in een half jaar een hele straat zien verdwijnen, door platbranding en illegale sloop. Juridisch kan je er weinig tegen doen, want als kraker in de States ben je crimineel, zonder enig wettig recht.

Daar proberen we 't laatste jaar verandering in aan te brengen, we hebben een advocatenkollektief opgericht. "Housing is a right!" en dat moet in de grondwet. Om zover te komen moeten we nog een jarenlange strijd voeren en hopelijk is het bij die tijd nog niet geheel te laat.

Tot 't zover is proberen we de groei van de yuppies te stoppen door een hoop media-aandacht en internationale steunbeweging aan te zwengelen.

Als je ons wil informeren, geld wil doneren, of zin hebt om een tijd te logeren en ons te helpen, schrijf

dan naar: Geerte Frenken
Umbrellahouse
p.p.box 20801
10009 N.Y.
New York

VRIJDAG 25 AUGUSTUS

is er een benefietfeest met video over kraken in New York, dit alles in de SKWOTTER, Otterstraat 82, begint 21.00 kost twee gulden.

OPROEP

De donderdag van de internationale vrouwenweek te Ruigoord, heb ik mijn zilverkleurige parkerpen met inscriptie "Heavy Bep" uitgeleent. Wil ik graag terug. "Heavy Bep" postbus 416 6700 AK Wageningen

PROGRAMMA KRAAKBIOS EISENSTEIN
Buitenom 214 Den Haag

- 15-8 Blonde Dolly
- 16-8 Huilend Beton
- 17-8 Een dagje naar het strand (T. van Gogh)
- 22-8 La Famiglia (E.Scola)
- 23-8 Ladri di biciclette (V. de Sica) 5 gulden
- 24-8 La dolce vita (F. Fellini)
- 29-8 Nieuw Babylon (L. Trauberg)
- 30-8 Last tango in Paris (B. Bertolucci)

Aanvang steeds om 21 uur, toegang gratis behalve op 23-8.

WAPENS VOOR EL SALVADOR....
VIDEOOS OVER EL SALVADOR...

13 augustus om 15 uur, Ultimum Houtkopersburgwal 15, A'dam. Entree 2.50 gulden. Twee video's over het Salvadoreense verzet + sprekerster

BASKENFEESTENDEBASKEN

Nijmegen 12-8 Onderbroek 19.00
Rotterdam 13-8 de Fabriek 22.00
Wageningen 16-8 Wilde Wereld 21.00
Utrecht 18-8 AKU 21.30
Amsterdam 19-8 Vrankrijk 22.00
Eindhoven 24-8 2B 22.00
Den Haag 26-8 Blauwe Aanslag 22.00
Overal is de toegang gratis, behalve in Nijmegen, daar is het feest ook een benefiet voor de Onderbroek.
(zie verder elders in deze Zwarte)

DE ZWARTE 27

Lees

ulti MATUM

ULTIMATUM is het twee maandelijks blad van het actie- en informatiecentrum Ultimum.

ULTIMATUM is een onderzoekend tijdschrift, met speciale aandacht voor Latijns Amerika.

ULTIMATUM onderzoekt hoe onderdrukking daar, hier wordt uitbroed.

In het dubbeldikke aug./sept. nummer :

- Staatsgreep in België? De strategie van de spanning ontrafeld.
- Commandante Villalobos: Democratie en revolutie voor El Salvador.
- Interview met Leonel, vertegenwoordiger van het FMLN in Nederland.
- Stedenbanden Nicaragua-West Europa uitgehoord door CIA-organisatie.
- Volksstemming en verkiezingen in Chili.
- Angola: UNITA-steun uit Nederland.
- Nogmaals op zoek naar de moordenaars van Palme.
- Vrijheid voor politieke gevangenen in Portugal

Abonnement: f 20,- voor 6 nummers.
Instellingen, steunabo.
en buitenland f 30,-
Storten op giro: 3751829,
tnv. P. Kockx/Ultimum ovv.'abo.

